Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 14. dubna 2011 [1]

Spojené věci C-191/09 P a C-200/09 P

Rada Evropské unie (C-191/09 P)
Evropská komise (C-200/09 P)
proti Interpipe Niko Tube,

Interpipe NTRP

„Kasační opravný prostředek — Společná obchodní politika — Dumping — Nařízení (ES) č. 384/96 — Článek 2 odst. 10, čl. 3 odst. 2, čl. 18 odst. 3 a čl. 19 odst. 3 — Srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny — Úprava — Právo na obhajobu — Dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny — Nařízení (ES) č. 954/2006 — Spolupráce výrobního odvětví Unie — Používání důvěrných údajů“

Obsah

I – Úvod 4

II – Skutečnosti předcházející sporu a napadený rozsudek 4

III – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení 6

IV – Analýza 7

A – K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z toho, že Soud nesprávně právně posoudil úpravu provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení 8

1. K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z nesprávných právních posouzení při obdobném použití judikatury týkající se konceptu jediné hospodářské jednotky 8

a) Argumenty účastnic řízení 8

b) Analýza 9

1 — Původní jazyk: francouzština.

2. K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z nesprávného právního posouzení při stanovení důkazního břemene ohledně splnění podmínek pro použití úpravy provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení 13

a) Argumentace účastnic řízení 13

b) Analýza 13

3. K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z porušení mezí soudního přezkumu 14

a) Argumentace účastnic řízení 14

b) Analýza 15

B – K třetímu důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku vycházejícímu z nesprávných právních posouzení při použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, pokud jde o transakce týkající se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube provedené společností SEPCO 19

1. Argumentace účastnic řízení 19

2. Analýza 20

C – K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z nesprávných právních posouzení při konstatování porušení práva na obhajobu žalobkyň v řízení v prvním stupni v souvislosti s úpravou provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení 21

1. Argumentace účastnic řízení 21

2. Analýza 23

D – K prvním dvěma důvodům vzájemného kasačního opravného prostředku podaného společnostmi Niko Tube a NTRP 26

1. K prvnímu důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávných právních posouzení, kterými je údajně stižen přezkum výpočtu běžné hodnoty provedený Soudem 26

a) Podstatné skutečnosti sporu týkající se vynětí dutých profilů určených pro jadernou energetiku spadajících do PCN KE4 26

b) K pěti částem prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku 28

c) K prvním dvěma částem vycházejícím z porušení práva na obhajobu a porušení mezí soudního přezkumu 28

i) Argumentace účastnic řízení 28

ii) Analýza 29

d) Ke třetí části vycházející z nevyjádření se k žalobnímu důvodu 30

i) Argumentace účastnic řízení 30

ii) Analýza 30

e) Ke čtvrté části vycházející ze zjevně nesprávného posouzení povinnosti řádné péče 30

i) Argumentace účastnic řízení 30

ii) Analýza 31

f) K páté části vycházející ze zkreslení jasného smyslu důkazů 32

i) Argumentace účastnic řízení 32

ii) Analýza 32

2. K druhému důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku vycházejícímu z nesprávných právních posouzení, kterých se měl Soud dopustit při přezkumu zjišťování újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie 34

a) Úvodní úvahy 34

b) K osmi částem druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, vycházejícím z nesprávných právních posouzení při přezkumu údajného porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení 35

i) Podstatné skutečnosti předcházející relevantním aspektům sporu a úvahy Soudu 35

ii) Argumentace účastnic řízení 36

iii) Analýza 37

– K prvním dvěma částem 37

– K ostatním částem v rozsahu, v němž se vztahují k propojeným společnostem uvedeným v bodě 111 napadeného rozsudku 38

– K výtkám týkajícím se společnosti Productos Tubulares 39

– K výtkám týkajícím se šesti společností propojených se společností Dalmine 40

– K výtkám týkajícím se společnosti VMOG Spojené království 40

c) Ke dvěma částem druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku vycházejícím z nesprávných právních posouzení při přezkumu údajného porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení 41

i) Argumentace účastnic řízení 41

ii) Analýza 42

V – K žalobě před Soudem 44

VI – K nákladům řízení 45

VII – Závěry 46

I – Úvod

1. Svými kasačními opravnými prostředky se Rada Evropské unie (C-191/09 P) a Evropská komise (C-200/09 P) domáhají, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství (nyní Tribunál) ze dne 10. března 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada (dále jen „napadený rozsudek“) [2] v rozsahu, v němž posledně uvedený zrušil článek 1 nařízení Rady (ES) č. 954/2006 ze dne 27. června 2006, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny, kterým se zrušují nařízení (ES) č. 2320/97 a (ES) č. 348/2000, kterým se ukončuje prozatímní přezkum a přezkum před pozbytím platnosti antidumpingových cel z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli, pocházejících mimo jiné z Ruska a Rumunska, a kterým se ukončují prozatímní přezkumy antidumpingových cel z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli, pocházejících mimo jiné z Ruska, Rumunska, Chorvatska a Ukrajiny (dále jen „sporné nařízení“) [3].

2. Ve své kasační odpovědi podaly společnosti Interpipe Niko Tube (dále jen „Niko Tube“) a Interpipe NTRP (dále jen „NTRP“) v souladu s článkem 116 jednacího řádu Soudního dvora vzájemný kasační opravný prostředek v rozsahu, v němž Soud zamítnul jejich nároky.

II – Skutečnosti předcházející sporu a napadený rozsudek

3. Společnosti Niko Tube a NTRP jsou dvěma ukrajinskými společnostmi vyrábějícími bezešvé trubky a duté profily. Jsou propojeny se dvěma prodejními společnostmi, a to se společností SPIG Interpipe (dále jen „SPIG“) se sídlem na Ukrajině, a společností SEPCO se sídlem ve Švýcarsku.

4. Na základě podnětu zahájila Komise v březnu 2005 antidumpingové řízení týkající se dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, pocházejících zejména z Ukrajiny.

5. Šetření dumpingu a z něj vyplývající újmy se týkalo období od 1. ledna 2004 do 31. prosince 2004. Kontrola tendencí významných pro posouzení újmy zahrnovala období od 1. ledna 2001 do 31. prosince 2004.

6. Vzhledem k vysokému počtu výrobců Společenství vybrala Komise v souladu s článkem 17 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství [4], ve znění nařízení Rady (ES) č. 461/2004 ze dne 8. března 2004 [5] (dále jen „základní nařízení“), vzorek pěti výrobců Společenství pro potřeby šetření. Ve svém původním složení vzorek obsahoval následujících pět výrobců Společenství: Dalmine SpA (dále jen „Dalmine“), Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA (dále jen „Tubos Reunidos“), Vallourec & Mannesmann France SA, V&M Deutschland GmbH. Jelikož se společnost Benteler Stahl/Rohr GmbH rozhodla nespolupracovat, Komise ji nahradila společností Rohrwerk Maxhütte GmbH.

7. Dopisy ze dne 6. června 2005 a 14. července 2005 společnosti Niko Tube a NTRP, a dále SPIG a SEPCO Komisi zaslaly své odpovědi na antidumpingový dotazník. Inspekce na místě v prostorách společností Niko Tube a NTRP, jakož i SPIG byly provedeny ve dnech 17. až 26. listopadu 2005.

8. Dne 27. února 2006 Komise společnostem Niko Tube a NTRP zaslala první dokument o konečných informacích, jenž uvádí podrobnosti o skutečnostech a důvodech, proč navrhla přijetí konečných antidumpingových opatření.

2 — T-249/06, Sb. rozh. s. II-383.

3 — Úř. věst. L 175, s. 4.

4 — Úř. věst. 1996, L 56 s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45.

5 — Úř. věst. L 77, s. 12; Zvl. vyd. 10/11, s. 150.

9. Dopisem ze dne 22. března 2006 společnosti Niko Tube a NTRP oficiálně zpochybnily závěry Komise, jak byly uvedeny v prvním dokumentu o konečných informacích. Uvedly, že Komise nesprávně zahrnula údaje týkající se výrobků, které jimi nebyly vyrobeny, že Komise porovnávala běžnou hodnotu s vývozní cenou v různých fázích obchodování, což je neslučitelné s čl. 2 odst. 10 prvním pododstavcem základního nařízení, a že tím, že ke společnosti SEPCO přistupovala jako k dovozci a že definovala její vývozní cenu rekonstrukcí, Komise porušila čl. 2 odst. 9 uvedeného nařízení.

10. V návaznosti na dvě slyšení za přítomnosti společností Niko Tube a NTRP a následné kontakty s těmito společnostmi vydala Komise dne 24. dubna 2006 druhý dokument o konečných informacích. V tomto dokumentu Komise zamítla žádost, aby byly z výpočtu běžné hodnoty vyňaty určité výrobky nevyrobené společnostmi Niko Tube a NTRP, totiž výrobky patřící do kontrolního čísla výrobků (dále jen „PCN“) KE4. Úpravu prodejních cen společnosti SEPCO provedla nikoli na základě čl. 2 odst. 9 základního nařízení, ale podle čl. 2 odst. 10 písm. i) uvedeného nařízení. Komise konečně v tomto dokumentu poskytla informace týkající se spolupráce výrobního odvětví Společenství.

11. Faxem ze dne 26. dubna 2006 společnosti Niko Tube a NTRP Komisi připomněly, že údaje poskytnuté v odpověď na antidumpingový dotazník a ověřené úředníky Komise ukazují, že duté profily určené pro jadernou energetiku, jež spadají do PCN KE4, nevyrábějí.

12. Tyto společnosti předaly Komisi svá úplná vyjádření k druhému dokumentu o konečných informacích dopisem ze dne 4. května 2006.

13. Dne 7. června 2006 Komise vydala a zveřejnila svůj návrh nařízení o uložení konečného antidumpingového cla.

14. Faxem došlým společnostem Niko Tube a NTRP dne 26. června 2006 v 19 hodin šest minut Komise odpověděla na argumenty vznesené těmito společnostmi ve faxu ze dne 26. dubna 2006 a v dopise ze dne 4. května 2006, kromě argumentu týkajícího se nedostatečné spolupráce výrobního odvětví Společenství. Dopisem zaslaným společnostem Niko Tube a NTRP dne 16. června 2006, který jim došel dne 27. června 2006, odpověděla Komise na jejich komentáře týkající se účasti výrobního odvětví Společenství na řízení.

15. Dne 27. června 2006 přijala Rada sporné nařízení.

16. Tímto nařízením Rada uložila antidumpingové clo z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli společnostmi Niko Tube a NTRP ve výši 25,1 %.

17. Společnosti Niko Tube a NTRP podaly proti spornému nařízení žalobu na neplatnost u Soudu.

18. Na podporu svého návrhu na zrušení uplatnily žalobkyně v řízení v prvním stupni šest žalobních důvodů, které Soud přeskupil v závislosti na skutečnostech, ke kterým se vztahovaly, do pěti následujících částí:

— K výpočtu běžné hodnoty;

— K následkům nezodpovězení dotazníku společnostmi propojenými s výrobci Společenství;

— K úpravě prodejní ceny společnosti SEPCO;

— K nabídce závazku žalobkyň (v řízení v prvním stupni);

— K přístupu k prodejním nákladům, administrativním výdajům a dalším režijním nákladům společnosti SPIG.

19. V napadeném rozsudku Soud zamítl většinu žalobních důvodů uplatněných žalobkyněmi v řízení v prvním stupni.

20. Soud nicméně ohledně transakce týkající se dutých profilů vyrobených společností NTRP vyhověl části čtvrtého žalobního důvodu uplatněného žalobkyněmi v řízení v prvním stupni, která vycházela ze zjevně nesprávného posouzení při použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení v rozsahu, v němž Rada provedla úpravu vývozní ceny uplatňované společností SEPCO.

21. Soud rovněž u obou žalobkyň v řízení v prvním stupni vyhověl části uplatněného šestého žalobního důvodu, která vycházela z porušení práva na obhajobu v rámci použití téže úpravy.

22. V důsledku toho zrušil článek 1 sporného nařízení v rozsahu, v němž antidumpingové clo stanovené na vývozy výrobků vyrobených žalobkyněmi v řízení v prvním stupni do Evropského společenství přesahuje clo, které by bylo použito, kdyby nebyla provedena úprava vývozní ceny z důvodu provize, když prodeje byly uskutečněny prostřednictvím propojeného obchodníka SEPCO.

III – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

23. Dne 27. května 2009 podala proti napadenému rozsudku kasační opravný prostředek Komise a 29. května 2009 podala proti napadenému rozsudku kasační opravný prostředek Rada.

24. Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 15. července 2009 byly obě věci spojeny pro účely písemné a ústní části řízení i pro účely vydání rozsudku.

25. Svým kasačním opravným prostředkem Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Soud zrušil článek 1 napadeného nařízení a dále rozhodl, že Rada ponese vlastní náklady řízení a nahradí čtvrtinu nákladů řízení vynaložených žalobkyněmi v řízení v prvním stupni;

— zamítl žalobu v plném rozsahu;

— uložil žalobkyním v řízení v prvním stupni náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení před Soudem.

26. Svým kasačním opravným prostředkem Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil bod1 výroku napadeného rozsudku;

— zamítl žalobu v plném rozsahu;

— uložil žalobkyním v řízení v prvním stupni náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí v řízení o projednávaném kasačním opravném prostředku.

27. Ve svých kasačních odpovědích společnosti Niko Tube a NTRP navrhují, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravný prostředek Rady, jelikož je částečně nepřípustný a v každém případě zcela neopodstatněný;

— zamítl kasační opravný prostředek Komise, jelikož je částečně nepřípustný a v každém případě zcela neopodstatněný;

— potvrdil napadený rozsudek v rozsahu, ve kterém v něm bylo vyhověno žalobním důvodům žalobkyň v řízení v prvním stupni a v rozsahu, v němž zrušil sporné nařízení v části, v níž antidumpingové clo stanovené na vývozy výrobků vyrobených společnostmi Niko Tube a NTRP do Společenství přesahuje clo, které by bylo použito, kdyby nebyla provedena úprava vývozní ceny z důvodu provize, když prodeje byly uskutečněny prostřednictvím propojeného obchodníka SEPCO;

— potvrdil uložení náhrady nákladů řízení v napadeném rozsudku a uložil Radě náhradu nákladů řízení vynaložených žalobkyněmi v řízení v prvním stupni v řízení před Soudním dvorem v souvislosti s kasačním opravným prostředkem Rady;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených žalobkyněmi v řízení v prvním stupni v řízení před Soudním dvorem v souvislosti s kasačním opravným prostředkem Komise. Komise bude v každém případě povinna nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady řízení žalobkyň v řízení v prvním stupni vynaložené na odpověď před Soudním dvorem, jelikož se rozhodla proti napadenému rozsudku podat odlišný kasační opravný prostředek, i když mohla být vyslechnuta současně, zůstala-li by v projednávané věci vedlejší účastnicí. Náklady řízení vynaložené Komisí v rámci řízení před Soudním dvorem ponese v každém případě pouze Komise.

28. Ve svém vzájemném kasačním opravném prostředku společnosti Niko Tube a NTRP navrhují, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Soud nezrušil sporné nařízení v plném rozsahu a v němž uložil žalobkyním v řízení v prvním stupni náhradu tří čtvrtin nákladů řízení, jež vynaložily v řízení před Soudem;

— vydal konečné rozhodnutí v projednávané věci a zrušil sporné nařízení v plném rozsahu;

— rozhodl, že Rada a Komise ponesou vlastní náklady řízení a ukládá se jim rovněž náhrada nákladů řízení vynaložených žalobkyněmi v řízení v prvním stupni před Soudem a v rámci těchto řízení před Soudním dvorem.

29. Ve svých odpovědích na vzájemný kasační opravný prostředek Rada a Komise navrhují, aby Soudní dvůr:

— zamítl vzájemný kasační opravný prostředek;

— podpůrně vrátil věc Tribunálu;

— uložil žalobkyním v řízení v prvním stupni náhradu nákladů řízení o vzájemném kasačním opravném prostředku.

30. Účastnice řízení byly vyslechnuty na jednání před Soudním dvorem, které se konalo dne 18. listopadu 2010.

IV – Analýza

31. Rada na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje sedm důvodů. První čtyři důvody se týkají posouzení Soudu uvedeného v bodech 177 až 187 napadeného rozsudku ohledně úpravy provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, jakož i v důsledku toho posouzení provedeného v bodech 196 a 197 napadeného rozsudku. Tyto důvody jsou v podstatě totožné s prvními třemi důvody uplatněnými Komisí na podporu vlastního kasačního opravného prostředku. Je tedy třeba je přezkoumat společně.

32. Vzhledem k tomu, že společnosti Niko Tube a NTRP ve svém vzájemném kasačním opravném prostředku rovněž zpochybňují to, že Soud částečně zamítl jejich žalobní důvod v prvním stupni týkající se použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, navrhuji přezkoumat třetí důvod jejich kasačního opravného prostředku neprodleně po přezkumu důvodů hlavních kasačních opravných prostředků, které se vztahují k tomuto ustanovení.

33. V hlavním kasačním opravném prostředku se Rada dovolává dalších tří důvodů vycházejících z nesprávných právních posouzení, jichž se Soud měl dopustit v bodech 202 až 211 napadeného rozsudku, když konstatoval, že právo na obhajobu žalobkyň v řízení v prvním stupni bylo porušeno v souvislosti s úpravou provedenou podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení. Tyto důvody bude možné zanalyzovat společně se čtvrtým důvodem uplatněným Komisí, ve kterém zpochybňuje tytéž body napadeného rozsudku.

34. Nakonec přezkoumám první dva důvody vzájemného kasačního opravného prostředku předložené společnostmi Niko Tube a NTRP, které se vztahují k jinému posouzení Soudu než posouzení týkající se použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

A – *K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z toho, že Soud nesprávně právně posoudil úpravu provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení*

35. Tyto důvody se týkají tří aspektů úvah Soudu. Rada a Komise Soudu zaprvé vytýkají, že použil obdobně judikaturu týkající se konceptu jediné hospodářské jednotky rozvinutého v souvislosti s výpočtem běžné hodnoty. Zadruhé se domnívají, že Soud nesprávně uložil oběma těmto orgánům Unie důkazní břemeno o tom, že podmínky použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení byly splněny. A nakonec zatřetí Rada a Komise Soudu vytýkají, že překročil meze svého soudního přezkumu.

1. K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z nesprávných právních posouzení při obdobném použití judikatury týkající se konceptu jediné hospodářské jednotky

a) Argumenty účastnic řízení

36. Rada a Komise Soudu vytýkají, že měl v bodě 177 napadeného rozsudku za to, že ustálená judikatura Soudního dvora týkající se zohlednění existence jediné hospodářské jednotky, jež je relevantní pro výpočet běžné hodnoty, se použije obdobně v rámci výpočtu vývozní ceny. Podle těchto orgánů jsou výpočet běžné hodnoty, zjišťování vývozní ceny a jejich srovnání upraveny řadou odlišných norem, z nichž každou je třeba samostatně respektovat. Koncept jediné hospodářské jednotky se týká výlučně určitých zvláštních situací na vnitřním trhu vývozců. Je tedy relevantní pouze v rámci výpočtu běžné hodnoty. Podle Komise tento závěr potvrzuje judikatura Soudního dvora, na niž Soud v napadeném rozsudku neodkázal.

37. Rada a Komise rovněž poukazují na vnitřní nesoudržnost úvah Soudu, jenž v bodě 177 napadeného rozsudku uvádí obdobné použití konceptu jediné hospodářské jednotky na výpočet vývozní ceny, i když se spor, který mu byl předložen, vztahuje k úpravě provedené po výpočtu uvedené ceny.

38. S přihlédnutím k těmto úvahám Rada a Komise rovněž tvrdí, že Soud měl vysvětlit důvody, proč se domníval, že se koncept jediné hospodářské jednotky obdobně použije v souvislosti se zjišťováním vývozní ceny.

39. Společnosti Niko Tube a NTRP především tvrdí, že tento důvod je nepřípustný, protože Rada a Komise již měly příležitost před Soudem zpochybnit relevanci použití konceptu jediné hospodářské jednotky.

40. Dále se společnosti Niko Tube a NTRP ve věci samé domnívají, že Soud správně rozhodl, že koncept jediné hospodářské jednotky je relevantní v rámci zjišťování vývozní ceny před úpravou a po úpravě provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení. Otázka existence kontroly a sdílení výrobních a prodejních činností uvnitř skupiny entit s odlišnou právní subjektivitou, a tedy otázka existence jediné hospodářské jednotky, se omezuje na konstatování hospodářské skutečnosti, tedy na popis příslušných rolí a funkcí odlišných propojených entit. V rozsahu, v němž Soud uznává, že zjišťování běžné hodnoty a zjišťování vývozní ceny je upraveno odlišnými zvláštními normami, je podle těchto společností normální, že „obdobně" uplatňuje koncept, podle kterého sdílení činností nebrání tomu, aby dotčené entity tvořily jedinou hospodářskou jednotku. Mimoto skutečnost, že existence jediné hospodářské jednotky může mít jiný vliv podle toho, zda se jedná o zjišťování běžné hodnoty nebo vývozní ceny, nebrání širšímu použití ustálené judikatury týkající se tohoto konceptu, který Soudní dvůr dosud přezkoumal pouze v rámci některých sporů.

b) Analýza

41. Úvodem se domnívám, že námitku nepřípustnosti vznesenou společnostmi Niko Tube a NTRP je třeba zamítnout. Skutečnost, že se Rada a Komise případně mohly vyjádřit k relevanci použití konceptu jediné hospodářské jednotky v rámci věci předložené Soudu, je nijak nezbavuje možnosti zpochybnit závěry uvedené v napadeném rozsudku, které tento soud v tomto ohledu učinil. Ostatně nikde v tomto rozsudku není uvedeno, že oba tyto orgány souhlasily s použitím uvedeného konceptu v souvislosti s úpravou provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

42. Ohledně věci samé je především třeba připomenout, že na základě čl. 1 odst. 2 základního nařízení je výrobek považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Evropské unie nižší, než srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu ve vývozní zemi při běžném obchodu.

43. Podle základního nařízení by dumpingové rozpětí mělo odpovídat částce, o niž běžná hodnota přesahuje vývozní cenu. Stanovení existence dumpingu tedy vychází ze spravedlivého srovnání běžné hodnoty založené na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku, a vývozní ceny, tedy ceny skutečně zaplacené nebo ceny, kterou je třeba zaplatit za výrobek prodaný za účelem vývozu do Unie.

44. Podle čl. 2 odst. 10 tohoto nařízení se toto spravedlivé srovnání provede na stejné obchodní úrovni a na základě prodejů uskutečněných v co nejkratších časových intervalech a s náležitým přihlédnutím k jiným rozdílům, které ovlivňují srovnatelnost cen. Není-li možné srovnat běžnou hodnotu a vývozní cenu, stanoví totéž ustanovení základního nařízení, že se provedou pokaždé náležité úpravy o rozdíly u činitelů, na něž bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a tím srovnatelnost cen.

45. Mezi činiteli, na jejichž základě lze provést úpravy, je uveden činitel stanovený v čl. 2 odst. 10 písm. i) uvedeného nařízení, nazvaný „Provize". Podle tohoto ustanovení „[s]e úprava provede o rozdíly v provizích, které se vyplácejí za dané prodeje. Termínem ‚provize' se rozumí obchodní přirážky obchodníka k cenám výrobku nebo obdobného výrobku, pokud tento obchodník plní funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize".

46. Podle bodu 132 sporného nařízení a podle vysvětlení Rady a Komise provedla Rada úpravu snižující vývozní cenu společností Niko Tube a NTRP u všech prodejů jejich výrobků do Unie uskutečněných prostřednictvím společnosti SEPCO, bez ohledu na to, zda proběhly výlučně prostřednictvím společnosti SEPCO či prostřednictvím společností SEPCO a SPIG, na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

47. Tato úprava měla za následek zvýšení odchylky mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou výrobků společností Niko Tube a NTPR a tudíž zvýšení dumpingového rozpětí.

48. Podle Rady byla takto provedená úprava založena na dvou následujících úvahách. Zaprvé byla společnost SEPCO považována za obchodníka, který vykonával funkce „obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize“, protože společnosti Niko Tube a NTRP na jedné straně a SEPCO na straně druhé měly stejné hospodářské výsledky jako v rámci vztahu příkazce a obchodního zástupce, když jednaly jako prodávající a kupující. Zadruhé, mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou existoval rozdíl spočívající v tom, že zatímco veškeré prodeje na tuzemském trhu uskutečněné prostřednictvím společnosti SPIG vedly k platbě výlučně této společnosti, veškeré prodeje ve vývozu, jež uskutečnila společnost SEPCO (samostatně či společně se společností SPIG), vedly k platbě společnostem SPIG a SEPCO s tím, že společnost SPIG přijímala platby za veškeré vývozní transakce provedené prostřednictvím společnosti SEPCO.

49. Během období šetření i ve svých žalobách před Soudem společnosti Niko Tube a NTRP tvrdily, že se společnostmi SPIG a SEPCO tvoří jedinou hospodářskou jednotku, tudíž se nemohla použít úprava provedená na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

50. V tomto kontextu Soud v bodě 177 napadeného rozsudku zahájil přezkum žalobního důvodu společností Niko Tube a NTRP, který vycházel ze zjevně nesprávného posouzení při použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, když zdůraznil, že „podle ustálené judikatury týkající se výpočtu běžné hodnoty, avšak použitelné obdobně na výpočet vývozní ceny, nemůže sdílení výrobních a prodejních činností uvnitř skupiny tvořené společnostmi s odlišnou právní subjektivitou změnit nic na skutečnosti, že se jedná o jedinou hospodářskou jednotku, která takto organizuje veškeré činnosti prováděné v jiných případech jednotkou, která je jediná rovněž z právního hlediska (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 5. října 1988, Brother Industries v. Rada, 250/85, Recueil, s. 5683, bod16; ze dne 10. března 1992, Matsushita Electric v. Rada, C-175/87, Recueil, s. I-1409, bod12, a ze dne 13. října 1993, Matsushita Electric Industrial v. Rada, C-104/90, Recueil, s. I-4981, bod9)“.

51. Kritika Rady a Komise vůči tomuto bodu napadeného rozsudku je trojího rázu. Podle těchto orgánů je především samotná zásada, která spočívá v použití konceptu jediné hospodářské jednotky mimo rámec výpočtu běžné hodnoty – jak prokazuje judikatura Soudního dvora – nepřijatelná. Rada a Komise dále vytýkají Soudu, že nevysvětlil důvody, proč extenzívně použil judikaturu Soudního dvora rozvinutou v souvislosti s výpočtem běžné hodnoty. Nakonec je předpoklad úvah Soudu, uvedený v bodě 177 napadeného rozsudku, nekonzistentní s faktickou situací, kterou měl posoudit, protože spor se vztahoval nikoli k výpočtu vývozní ceny, ale k úpravě této ceny provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

52. I když tyto výtky nejsou na první pohled zcela neopodstatněné, v konečném výsledku mi nepřipadají přesvědčivé.

53. Především ohledně posledně uvedeného bodu bez okolků připouštím, že třebaže se výtka společností Niko Tube a NTRP vztahuje k třetí fázi výpočtu dumpingového rozpětí, a sice spravedlivému srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny, na jehož základě byla provedena úprava stanovená v čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, bod177 napadeného rozsudku odkazuje pouze na druhou fázi stanovení dumpingového rozpětí, tedy na fázi týkající se výpočtu vývozní ceny.

54. S ohledem na nutnost odlišení tří fází výpočtu vedoucích ke stanovení dumpingového rozpětí, které jasně vyplývá ze samotného základního nařízení, mimoto nemohl být odkaz na výpočet vývozní ceny použit Soudem v tom smyslu, že označuje rovněž v širší míře úpravu takové ceny provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) uvedeného nařízení.

55. I když je tudíž podle mého názoru třeba připustit, že kritika Rady a Komise, jež je směřovaná proti přibližnému znění bodu 177 napadeného rozsudku, je opodstatněná, zdá se mi nicméně neúčinná.

56. Je totiž nesporné, že důvod Rady a Komise se týká toho, že Soud kritérium jediné hospodářské jednotky použil obdobně *mimo* kontext výpočtu běžné hodnoty, tedy rovněž, pokud jde – jako v projednávané věci – o úpravu provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

57. V tomto rozsahu je tedy třeba přezkoumat ostatní dvě výtky tohoto důvodu.

58. U první výtky uvedené v bodě 51 tohoto stanoviska je zajisté pravda, že judikatura Soudního dvora týkající se konceptu jediné hospodářské jednotky byla rozvinuta v rámci výpočtu běžné hodnoty. Jak však Rada ostatně připustila při jednání, tato okolnost sama o sobě neznamená, že použití tohoto konceptu mimo rámec výpočtu běžné hodnoty představuje nesprávné právní posouzení.

59. Je třeba hlavně připomenout, jak Soud v podstatě učinil v bodě 178 napadeného rozsudku, že cílem použití konceptu jediné hospodářské jednotky v rámci výpočtu běžné hodnoty je zahrnout do prodejní ceny výrobku prodeje uskutečněné společností, jež má odlišnou právní subjektivitu než výrobce, avšak je výrobcem hospodářsky kontrolována a se kterou tedy výrobce tvoří jedinou hospodářskou jednotku, stejně jako by tyto prodeje byly zahrnuty, pokud by byly provedeny vnitřním prodejním oddělením výrobce [6].

60. Důvod pro toto postavení na roveň je snadno pochopitelný. Je třeba zabránit tomu, aby výdaje, které jsou zjevně zahrnuty v prodejní ceně výrobku, uskutečňuje-li tento prodej vnitřní oddělení výrobce, již nebyly zahrnuty, pakliže je tento prodej uskutečňován společností se sice odlišnou právní subjektivitou, již však hospodářsky kontroluje výrobce [7].

61. Tímto postupem je tak zabráněno jak diskriminačnímu zacházení mezi výrobci [8], tak i umělému znehodnocení běžné hodnoty, protože distribuční společnost, která s výrobcem tvoří jedinou hospodářskou jednotku, jistě nelze považovat za prvního nezávislého odběratele pro účely výpočtu uvedené hodnoty.

62. Stejně tak, distribuuje-li výrobce své výrobky pro vývoz do Unie prostřednictvím společnosti s odlišnou právní subjektivitou, kterou však hospodářsky kontroluje, neshledávám žádný kategorický důvod právní či hospodářské povahy, který by bránil tomu, aby mohla být uznána existence jediné hospodářské jednotky mezi těmito dvěma subjekty, což může mít přirozeně dopad na výpočet vývozní ceny nebo srovnání této ceny s běžnou hodnotou.

63. I když Rada a Komise na jednání před Soudním dvorem připustily, že existence jediné hospodářské jednotky mezi výrobcem a distribuční společností brání provedení úpravy stanovené v čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení – což se zdá, že již potvrzuje tezi, že kritérium jediné hospodářské jednotky může být relevantní rovněž pro zhodnocení posouzení provedených v rámci srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny – se však tyto orgány domnívají, že judikatura Soudního dvora by odmítla extenzivní použití provedené Soudem.

64. Je skutečností, že konkrétněji v rozsudku Minolta Camera v. Rada [9], který důrazně uvádí Komise, Soudní dvůr rozhodl, že zjišťování běžné hodnoty a zjišťování vývozní ceny se řídí odlišnými normami a prodejní, režijní a administrativní náklady tudíž v prvním či druhém případě nemusejí být nutně posouzeny totožně [10].

6 — Viz rozsudek ze dne 10. března 1992, Canon v. Rada (C-171/87, Recueil, s. I-1237, body 9 až 13).

7 — Tamtéž.

8 — Viz v tomto ohledu rozsudek ze dne 5. října 1988, TEC a další v. Rada (260/85 a 106/86, Recueil, s. 5855, bod 30).

9 — Rozsudek ze dne 10. března 1992 (C-178/87, Recueil, s. I-1577).

10 — Tamtéž (bod 12).

65. Je totiž dobře možné, že výrobce jedná na svém tuzemském trhu prostřednictvím prodejní společnosti, s níž tvoří jedinou hospodářskou jednotku, zatímco tomu tak není, působí-li tento výrobce na vývozním trhu. Tak tomu ostatně bylo ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Minolta Camera v. Rada. Z tohoto rozsudku totiž vyplývá, že prodejní náklady, administrativní výdaje a další režijní náklady prodejních dceřiných společností uvnitř vývozní země, v daném případě v Japonsku, které plnily funkce prodejního oddělení společnosti Minolta, mohly být ve skutečnosti podle Soudního dvora srovnány pouze s náklady jejího oddělení vývozu, jehož obdobné náklady nebyly odečteny z vývozní ceny, a nikoli, jak tato společnost tvrdila, s náklady jejích evropských dceřiných společností, což Soudní dvůr vedlo k tomu, aby uvedl, že případné rozdíly ve výši těchto nákladů mohly být zohledněny v rámci úprav, které měly být provedeny v souladu se základním nařízením použitelným v době rozhodné z hlediska této věci [11].

66. Nenalézám však důvod, proč by nemohlo dojít k opačné situaci, a sice že výrobce z třetího státu působí na svém tuzemském trhu prostřednictvím společnosti, kterou hospodářsky nekontroluje, zatímco své výrobky distribuuje do Unie prostřednictvím společnosti, která s ním tvoří jedinou hospodářskou jednotku. Dále pak si stěží dokážu představit, co by Radu a Komisi opravňovalo k tomu, aby se oprostily od zjištění odrážejícího hospodářskou skutečnost vztahů mezi výrobcem z třetího státu a jednou z jeho prodejních společností na vývozním trhu do Unie.

67. Jinými slovy, pakliže výrobce z třetího státu a jedna z jeho prodejních společností pro vývoz do Unie tvoří jedinou hospodářskou jednotku, nelze tuto hospodářskou skutečnost ponechat bez povšimnutí. Již ze své povahy předchází takové zjištění jakékoli otázce týkající se pravidel a metod, které je třeba použít při stanovení tří fází výpočtu, jež vedou ke stanovení dumpingového rozpětí. Nic to však nemění na skutečnosti, že je-li třeba takovouto situaci konstatovat, přináší to důsledky buď pro zjišťování vývozní ceny, nebo pro výpočet úprav prováděných v rámci spravedlivého srovnání běžné hodnoty s vývozní cenou. Opačný závěr by vedl k umělému znehodnocení vývozní ceny s cílem zvýšit dumpingové rozpětí.

68. Rada v projednávané věci, jak jsem již uvedl, připustila, že existence jediné hospodářské jednotky mezi výrobcem z třetího státu a společností, která vyváží jeho výrobky do Unie, brání provedení úpravy na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

69. Je třeba ostatně konstatovat, že Komise – jak Soud připomněl v bodě 182 napadeného rozsudku – ve svém faxu ze dne 26. června 2006 vyjmenovala tři skutečnosti, na nichž založila závěr, že společnost SEPCO vykonávala funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, které se vztahovaly k obchodním funkcím společnosti SEPCO, a rovněž kontrole, kterou společnosti Niko Tube a NTRP vykonávaly nad společností SEPCO [12]. Tyto analyzované skutečnosti jsou přitom z velké části společné se skutečnostmi použitými v rámci stanovení existence jediné hospodářské jednotky, tak jak vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 179 napadeného rozsudku [13].

11 — Tamtéž (bod13).

12 — Uvádím, že těmito třemi skutečnostmi je zaprvé to, že žalobkyně v řízení v prvním stupni uskutečnily přímé prodeje dotyčného výrobku do Společenství, zadruhé, že propojená prodejní společnost na Ukrajině působila jako obchodní zástupce pro prodeje společností Niko Tube a NTRP společnosti SEPCO a zatřetí, že propojení společnosti SEPCO se společnostmi Niko Tube a NTRP je nedostačující a neumožňuje domnívat se, že tato společnost je těmito společnostmi kontrolována, nebo že společnost SEPCO a Niko Tube a NTRP jsou společně kontrolovány.

13 — V bodě 179 napadeného rozsudku Soud zdůraznil, že z judikatury rovněž vyplývá, že o jedinou hospodářskou jednotku jde tehdy, jestliže výrobce svěří úkoly, které obvykle provádí vnitřní prodejní oddělení, společnosti, která distribuuje jeho výrobky a kterou hospodářsky kontroluje (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Canon v. Rada, bod 9). Mimoto je relevantní indicií existence jediné hospodářské entity kapitálová struktura (viz v tomto smyslu stanovisko generálního advokáta Lenze ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. července 1994, Gao Yao v. Rada, C-75/92, Recueil, s. I-3141, bod 33). Navíc bylo judikováno, že jediná hospodářská jednotka může existovat, plní-li výrobce část prodejních funkcí doplňujících funkce společnosti, jež distribuuje jeho výrobky (výše uvedený rozsudek Matsushita Electric Industrial v. Rada, bod 14).

70. Domnívám se proto, že se Soud nedopustil nesprávného právního posouzení, když vycházel z předpokladu, že kritérium jediné hospodářské jednotky je relevantní pro přezkum toho, zda – jak konstatovala Rada ve sporném nařízení – jsou splněny podmínky pro použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

71. Za těchto okolností je podle mého názoru třeba odmítnout rovněž společný argument Rady a Komise, podle kterého byl Soud vázán zvláštní povinností odůvodnit obdobné použití judikatury týkající se jediné hospodářské jednotky rozvinuté v kontextu výpočtu běžné hodnoty.

72. Důvody hlavních kasačních opravných prostředků, které vycházejí z nesprávných právních posouzení při obdobném použití judikatury týkající se konceptu jediné hospodářské jednotky, tedy navrhuji zamítnout jako zčásti neúčinné a zčásti neopodstatněné.

2. K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků, jež vycházejí z nesprávného právního posouzení při stanovení důkazního břemene ohledně splnění podmínek pro použití úpravy provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení

a) Argumentace účastnic řízení

73. Rada a Komise se domnívají, že Soud v bodě 180 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že orgány musejí předložit důkaz nebo alespoň indicie, které umožňují prokázat existenci faktoru, na jehož základě je dotčená úprava provedena. Mimoto je odkaz v tomto bodě napadeného rozsudku na rozsudek Soudu Kundan a Tata v. Rada[14] v projednávané věci rovněž irelevantní, protože posledně uvedený rozsudek se vztahoval ke skutečnostem před změnou základního nařízení, ze kterého vychází sporné nařízení.

74. Společnosti Niko Tube a NTRP navrhují tyto důvody hlavních kasačních opravných prostředků zamítnout.

b) Analýza

75. V bodě 180 napadeného rozsudku Soud rozhodl, že „[…] stejně jako účastník řízení, který podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení žádá o úpravy určené k dosažení srovnatelnosti běžné hodnoty a vývozní ceny pro určení dumpingového rozpětí, musí předložit důkaz, že je jeho žádost odůvodněná, musejí orgány vycházet, když považují za nezbytné provést úpravu, z důkazů nebo alespoň indicií, které umožňují prokázat existenci faktoru, na jehož základě je úprava provedena, a určit její dopad na srovnatelnost cen (rozsudek Soudu ze dne 21. listopadu 2002, Kundan a Tata v. Rada, T-88/98, Recueil, s. II-4897, bod 96)“.

76. Na rozdíl od toho, co uvádí Rada a Komise, se mi nezdá, že by toto posouzení bylo stiženo nesprávným právním posouzením.

77. V tomto ohledu je nutné připomenout, že podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení, nelze-li zjištěnou běžnou hodnotu a vývozní cenu srovnat, provedou se pokaždé náležité úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a tím srovnatelnost cen.

14 — Rozsudek ze dne 21. listopadu 2002 (T-88/98, Recueil, s. II-4897, bod 96).

78. Neosobní forma použitá tímto ustanovením neobsahuje žádné stanovení osob, které nesou břemeno ohledně určení činitelů, z nichž vyplývá nutnost provést úpravu, a prokázání rozsahu, ve kterém uvedený činitel ovlivňuje srovnatelnost cen na vnitřním trhu a na vývozním trhu do Unie [15].

79. Za těchto podmínek nesou důkazní břemeno ohledně toho, zda je třeba provést zvláštní úpravy stanovené v čl. 2 odst. 10 písm. a) až k) základního nařízení, ty subjekty, které se jich hodlají dovolávat.

80. Žádá-li tak výrobce o použití úpravy (snížením) běžné hodnoty nebo (zvýšením) vývozních cen, je tento subjekt povinen uvést a prokázat, že podmínky pro přiznání takové úpravy jsou splněny [16].

81. Naopak, jak Soud právem rozhodl, domnívají-li se Komise a Rada tak jako v projednávané věci, že je třeba použít úpravu snižující vývozní cenu z toho důvodu, že prodejní společnost propojená s výrobcem vykonává funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, jsou povinny předložit alespoň shodující se indicie, jež prokáží, že tato podmínka je splněna.

82. Důvody hlavních kasačních opravných prostředků vycházející z nesprávného právního posouzení při stanovení důkazního břemene ohledně splnění podmínek pro použití úpravy provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení tudíž navrhuji zamítnout.

3. K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z porušení mezí soudního přezkumu

a) Argumentace účastnic řízení

83. Rada a Komise tvrdí, že na rozdíl od judikatury použitelné v této oblasti, kterou ostatně Soud nepřipomněl, se Soud neomezil na přezkum toho, zda tyto orgány vycházely z chybných skutečností nebo se dopustily zjevně nesprávného posouzení, když provedly úpravu stanovenou v čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení. Naopak v bodech 184 až 189 napadeného rozsudku svým posouzením nahradil posouzení těchto orgánů, když chybně použil kritérium jediné hospodářské jednotky.

84. Podle Rady a Komise je mimoto posouzení Soudu omezeno rovněž chybným způsobem na tři skutečnosti uvedené ve faxu Komise ze dne 26. června 2006, aniž jsou zohledněna dodatečná vysvětlení poskytnutá Radou v rámci soudního řízení v prvním stupni. Soud ostatně nesprávně pochopil některé z důvodů uvedených v daném faxu, které vedly k použití úpravy stanovené v čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

85. Komise rovněž tvrdí, že závěr Soudu, podle kterého orgány nemohly provést dotčenou úpravu, je nekonzistentní se závěrem uvedeným v bodě 213 napadeného rozsudku, podle něhož Soud rozhodl, že fax ze dne 26. června 2006 obsahuje podrobné odůvodnění, proč byla tato úprava provedena.

15 — Toto znění je sice totožné se zněním čl. 2 odst. 10 základního nařízení, které bezprostředně předcházelo [nařízení Rady (ES) č. 3283/94 ze dne 22. prosince 1994 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 349, s. 1)], liší se však od znění čl. 2 odst. 9 písm. b) předchozího základního nařízení [nařízení Rady (EHS) č. 2423/88 ze dne 11. července 1988 o ochraně před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. L 209, s. 1)], které ukládalo „zainteresované straně“ důkazní břemeno ohledně odůvodněnosti její žádosti o použití úpravy.

16 — Viz již za platnosti předchozích antidumpingových nařízení, rozsudek ze dne 11. července 1990, Stanko France v. Komise a Rada (C-320/86 a C-188/87, Recueil, s. I-3013, bod 48 a citovaná judikatura).

86. Nakonec Rada a Komise uvádějí, že opodstatněnost jejich výtek způsobuje automaticky neplatnost závěrů Soudu uvedených v bodech 193 až 197 napadeného rozsudku v rozsahu, v němž se týkají vztahů mezi společnostmi NTRP a SEPCO, vzhledem k tomu, že se Soud v uvedených bodech domníval, že žalobní důvod žalobkyň v řízení v prvním stupni, jenž vychází ze zjevně nesprávného posouzení při použití čl. 2 odst. 10 prvního pododstavce základního nařízení, nemůže být považován za autonomní důvod ve vztahu k žalobnímu důvodu žalobkyň v řízení v prvním stupni, který vychází ze zjevně nesprávného posouzení týkajícího se použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

87. Společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že Soud správně přezkoumal posouzení provedená orgány, aniž jejich posouzení nahradil vlastním posouzením. Omezil se na přezkum dodržení podmínek čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení a správného posouzení skutečností.

88. Navíc je podle nich zjevné, že Soud zohlednil a posoudil veškeré argumenty Rady a Komise i dostupné informace sdělené účastnicemi řízení před tím, než dospěl k závěru, že se orgány dopustily zjevného pochybení, když nepředložily dostatečné indicie o tom, že společnost SEPCO jednala v rámci transakcí týkajících se dutých profilů vyrobených společností NTRP jako obchodní zástupce vykonávající svou činnost za úplatu formou provize. Společnosti Niko Tube a NTRP mimoto tvrdí, že orgány se nemohou právem domnívat, že stačí, aby propojená prodejní společnost či pod společnou kontrolou vyvážejícího výrobce prodala dotčený výrobek v Unii k tomu, aby byl plným právem přijat závěr, že tato společnost vykonává funkce obdobné funkcím komisionáře. Pakliže by tomu tak bylo, stačilo by, aby čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení stanovil, že marže realizovaná obchodním subjektem může být předmětem úpravy. Tak tomu však právě není, jak rozhodl Soud.

89. Tyto společnosti dodávají, že Soud oprávněně dospěl k závěru, že orgány se dopustily zjevně nesprávného posouzení tím, že použily čl. 2 odst. 10 první pododstavec základního nařízení. Úprava jako taková zachovala či vytvořila nesouměrnost, na niž Soud poukázal v bodě 195 napadeného rozsudku.

b) Analýza

90. Před přezkumem jádra projednávaných důvodů předložených navrhovatelkami hlavních kasačních opravných prostředků, jež se týká rozsahu soudního přezkumu provedeného Soudem, je třeba bez dalšího odmítnout dva doplňující argumenty uvedené Komisí a Radou, které se týkají údajné nekonzistence úvah Soudu a toho, že Soud údajně nezohlednil doplňující odůvodnění poskytnuté Radou v řízení v prvním stupni.

91. Ohledně prvního bodu je výtka, podle níž je napadený rozsudek stižen vadou spočívající v rozporném odůvodnění, když Soud uvedl zejména v bodě 184 uvedeného rozsudku, že důvody uvedené ve faxu Komise ze dne 26. června 2006 nepředstavují dostatečné indicie pro odůvodnění úpravy provedené podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, a dále v bodě 213 téhož rozsudku, že uvedený fax obsahuje podrobné odůvodnění, proč byla tato úprava provedena, zjevně neopodstatněná. Zatímco se totiž bod 184 napadeného rozsudku vztahuje k přezkumu opodstatněnosti důvodů uvedených ve faxu ze dne 26. června 2006, tedy legality sporného nařízení z meritorního hlediska, bod 213 uvedeného rozsudku se omezuje na konstatování, že Komise splnila konkrétně v témže faxu povinnost uvést jasně a jednoznačně důvody, které vedly k dotčené úpravě, tedy dodržení podstatné procesní náležitosti[17]. Bod 213 napadeného rozsudku se ostatně vztahuje právě k přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

17 — Viz zejména k rozdílu mezi povinností uvést odůvodnění, jež představuje podstatnou procesní náležitost, a otázkou opodstatněnosti odůvodnění, která spadá do legality sporného aktu z meritorního hlediska, rozsudek ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise (C-17/99, Recueil, s. I-2481, bod 35).

92. Rovněž se mi zdá neopodstatněná výtka Rady, podle které Soud ponechal bez povšimnutí doplňující vysvětlení – ke třem důvodům obsaženým ve faxu Komise ze dne 26. června 2006 – která Rada poskytla během soudního řízení v prvním stupni.

93. Především, v rozsahu, v němž je třeba argument Rady vykládat tak, že Soudu vytýká, že nezohlednil vysvětlení poskytnutá po předání faxu ze dne 26. června 2006 a po přijetí sporného nařízení z následujícího dne, která byla mimoto nová ve vztahu k důvodům uvedeným v tomto faxu a v tomto aktu, je třeba takový argument zjevně odmítnout. Znamenal by totiž, že by se Soudu mělo vytýkat, že zamítl, aby orgán nahradil původní odůvodnění, které vyplývalo z faxu ze dne 26. června 2006 a ze znění napadeného aktu, odůvodněním novým. Soud přitom nemůže v průběhu řízení orgánu povolit, aby odůvodnění před ním napadeného aktu nahradil odůvodněním novým, protože jinak by se dopustil nesprávného právního posouzení [18].

94. Dále, pakliže by bylo třeba vykládat argument Rady tak, že vytýká Soudu, že ponechal bez povšimnutí doplňující vysvětlení, která podrobně rozváděla důvody, jež vedly k úpravě provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, je třeba uvést, že Rada pouze obecně odkazuje na desítku bodů svých písemností v prvním stupni, aniž dostatečně přesně určuje, jaká vysvětlení Soud opomněl zohlednit [19]. V každém případě je nutné konstatovat, že Soud přinejmenším řádně zohlednil podstatné důvody uvedené Radou během řízení v prvním stupni, jejichž cílem bylo odůvodnit úpravu provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení. Soud tak v bodě 185 napadeného rozsudku odpověděl na argument, jenž byl krátce rozveden v písemnostech Rady a týkal se přímých prodejů do nových členských států uskutečněných společnostmi Niko Tube a NTRP. Stejně tak v bodě 186 téhož rozsudku Soud přezkoumal úlohu společnosti SPIG při prodejích do Unie, což byl argument, na kterém trvala Rada ve své žalobní odpovědi v prvním stupni, zkoumal i v bodě 187 napadeného rozsudku vztahy mezi společnostmi Niko Tube a NTRP na straně jedné a společností SEPCO na straně druhé, když pokaždé odkázal na diskuzi mezi účastnicemi řízení během řízení v prvním stupni nebo na spis předložený účastnicemi řízení před Soudem.

95. Oba tyto argumenty uplatněné Komisí a Radou tedy navrhuji odmítnout.

96. Dostávám se k hlavní problematice vznesené projednávanými důvody hlavních kasačních opravných prostředků, která se týká rozsahu přezkumu vykonaného Soudem ohledně posouzení provedených Komisí a Radou.

97. Především je nutné uvést, že v napadeném rozsudku Soud nejdříve v bodě 182 uvedeného rozsudku připomněl tři skutečnosti, na nichž orgány založily závěr, že společnost SEPCO vykonávala funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize ve smyslu čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

98. U první skutečnosti, a sice že společnosti Niko Tube a NTRP údajně uskutečnily přímé prodeje dotyčného výrobku do Společenství, Soud v bodě 185 napadeného rozsudku zdůraznil, že jediná hospodářská jednotka může existovat, plní-li výrobce část prodejních funkcí doplňujících funkce společnosti distribuující jeho výrobky. Poté, co poznamenal, že z písemností účastnic řízení vyplývá, že přímé prodeje do Společenství směřovaly do nových členských států ve fázi transformace a že jejich objem představoval pouze 8 % z celkového objemu prodejů do Společenství, přitom Soud konstatoval, že společnosti Niko Tube a NTRP plnily pouze prodejní funkce doplňující funkce společnosti SEPCO jen na přechodné období.

18 — Viz v tomto smyslu zejména rozsudky Soudu ze dne 6. listopadu 1997, Berlingieri Vinzek v. Komise (T-71/96, Recueil FP, s. I-A-339 a II-921, bod 79); ze dne 25. února 2003, Strabag Benelux v. Rada (T-183/00, Recueil, s. II-135, body 57 a 58); ze dne 10. září 2008, Evropaïki Dynamiki v. Komise (T-465/04, bod 59), a ze dne 9. září 2010, Evropaïki Dynamiki v. Komise (T-387/08, bod 37).

19 — V poznámce pod čarou 15 svého kasačního opravného prostředku Rada odkazuje na body 105, 106 a 112 až 119 své žalobní odpovědi v prvním stupni a na body 49 až 55 své dupliky v prvním stupni.

99. Ohledně druhé skutečnosti, jež se týkala toho, že společnost SPIG, propojená prodejní společnost na Ukrajině, působila jako obchodní zástupce pro prodeje společností Niko Tube a NTRP společnosti SEPCO, Soud v bodě 186 napadeného rozsudku uvedl, že Rada nijak nevysvětluje, čím skutečnost, že společnost SPIG pobírá provizi z prodejů společností Niko Tube a NTRP společnosti SEPCO, prokazuje, že společnost SEPCO vykonávala funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, nebo brání uznání jejího statutu vnitřního prodejního oddělení společností Niko Tube a NTRP.

100. Ohledně třetí skutečnosti, podle které propojení společnosti SEPCO se společnostmi Niko Tube a NTRP není dostatečné a neumožňuje domnívat se, že uvedená společnost je dotčenými společnostmi kontrolována nebo že společnost SEPCO a společnosti Niko Tube a NTRP jsou společně kontrolovány, Soud v bodě 187 napadeného rozsudku uvedl, že ze skutečností obsažených ve spisu vyplývá, že společnosti SEPCO a NTRP jsou propojeny prostřednictvím téže mateřské společnosti, která během období šetření vlastnila 100 % kapitálu společnosti SEPCO a 24 % kapitálu společnosti NTRP. Soud tedy konstatoval, že v projednávaném případě se jednalo o skutečnost, která by v případě, že by byla potvrzena jinými relevantními skutečnostmi, mohla přispět k prokázání toho, že společnosti SEPCO a NTRP byly společně kontrolovány, a která každopádně neprokazuje nedostatečnost propojení mezi společnostmi SEPCO a NTRP. Naproti tomu Soud v bodě 188 napadeného rozsudku rozhodl, že skutečnosti obsažené ve spisu neumožňují prokázat, že společnost SEPCO je kontrolována společností Niko Tube nebo že tyto dvě společnosti jsou společně kontrolovány.

101. Soud se tak domníval, že skutečnosti předložené ve faxu ze dne 26. června 2006 k odůvodnění úpravy provedené podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení nejsou „dostatečně přesvědčivé“ a nemohou tedy být považovány za indicie umožňující prokázat existenci faktoru, na jehož základě je úprava provedena, a určit její dopad na srovnatelnost cen (bod 184 napadeného rozsudku). Vyhověl proto části žalobního důvodu v řízení v prvním stupni vycházející ze zjevně nesprávného posouzení při použití uvedeného článku základního nařízení v rozsahu, v němž byla provedena úprava vývozní ceny uplatňované společností SEPCO v rámci transakcí týkajících se dutých profilů vyrobených společností NTRP, a zamítl ji v rozsahu, v němž se týkala úpravy vývozní ceny uplatňované společností SEPCO v rámci transakcí týkajících se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube (body 188 a 190 napadeného rozsudku).

102. Rada a Komise mají za to, že Soud tak zasáhl do jejich široké posuzovací pravomoci a překročil tudíž meze svého soudního přezkumu.

103. V tomto ohledu je pravda, že Soudní dvůr rozhodl, že v oblasti společné obchodní politiky a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření disponují orgány Unie širokou posuzovací pravomocí vzhledem ke složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musejí přezkoumávat [20].

104. Mimoto z judikatury rovněž vyplývá, že soudní přezkum komplexních hospodářských situací je omezen na ověření dodržení procesních pravidel, věcné správnosti skutkových zjištění, na jejichž základě se napadená volba provádí, absence zjevně nesprávného posouzení tohoto skutkového stavu a absence zneužití pravomoci [21]. Soud Unie tedy v rámci omezeného přezkumu komplexních hospodářských situací nemůže nahradit hospodářské posouzení orgánů Unie vlastním posouzením [22].

20 — Viz zejména rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, Sb. rozh. s. I-7723, bod 40 a citovaná judikatura).

21 — Tamtéž (bod 41 a citovaná judikatura).

22 — Viz zejména obdobně v oblasti státních podpor, rozsudky ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing (C-525/04 P, Sb. rozh. s. I 9947, bod 57) a ze dne 2. září 2010, Komise v. Scott (C-290/07 P, Sb. rozh. s. I-7763, bod 66), jakož i v oblasti použití pravidel hospodářské soutěže, rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa (C-441/07 P, Sb. rozh. s. I-5949, bod 67).

105. Jak však Soudní dvůr uvedl v kontextu práva hospodářské soutěže a státních podpor, tedy oblastí, které stejně jako oblast obchodních ochranných opatření vedou ke komplexním hospodářským posouzením, široká posuzovací pravomoc orgánů neznamená, že soud Unie nesmí přezkoumat „výklad“ údajů hospodářské povahy provedený těmito orgány [23].

106. Soud Unie totiž podle této judikatury musí především ověřit nejen věcnou správnost uplatněných důkazů, jejich spolehlivost a soudržnost, ale rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny [24].

107. Judikatura tedy v této souvislosti rozlišuje mezi tím, co soud Unie učinit nesmí, a sice nahradit hospodářské posouzení orgánů svým vlastním posouzením, a tím, co je oprávněn učinit, tedy přezkoumat právní kvalifikaci údajů hospodářské povahy provedenou orgány [25]. Jedná se tedy o dichotomii mezi posouzením skutečností hospodářské povahy provedeným orgány, u něhož soudní přezkum vylučuje autonomní nové posouzení soudem a musí být omezen na uvedení zjevného pochybení, a dále právní kvalifikací skutečností, jež coby právní otázka podléhá úplnému přezkumu soudu Unie.

108. V projednávané věci je zajisté pravda, jak tvrdí Komise, že Soud nepřipomněl judikaturu, podle které je rozsah jeho přezkumu takových komplexních hospodářských posouzení provedených orgány, jako jsou posouzení dotčená v projednávaných důvodech hlavních kasačních opravných prostředků, omezený.

109. Toto opomenutí však nemůže samo o sobě představovat indicii prokazující skutečnost, že Soud překročil rozsah svého přezkumu.

110. I když odůvodnění napadeného rozsudku ve skutečnosti není zcela prosto kritiky, domnívám se, že Rada a Komise se mýlí ohledně podstaty přezkumu, který Soud provedl.

111. Soud totiž neprovedl nové autonomní posouzení skutečností, jak mu vytýkají Rada a Komise, ale omezil se právem – vzhledem k judikatuře připomenuté v bodech 105 a 106 tohoto stanoviska – na přezkum toho, zda tři důvody uvedené ve faxu ze dne 26. června 2006 podporovaly závěr orgánů, podle kterého společnost SEPCO vykonávala funkce obdobné funkcím subjektu vykonávajícího svou činnost za úplatu na základě provize, a tudíž bylo odůvodněné, aby byla provedena úprava na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, jak je v podstatě uvedeno v bodě 184 druhé větě napadeného rozsudku.

112. Zdá se mi to obzvláště jasné v případě přezkumu provedeného Soudem ve vztahu k druhé a třetí skutečnosti uvedené ve faxu ze dne 26. června 2006. Ve vztahu k nim totiž Soud v podstatě pouze poznamenal, že Rada neposkytla dostatečná vysvětlení ohledně dopadu jednání společnosti SPIG na kvalifikaci společnosti SEPCO jako společnosti vykonávající funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize a dále pak, že vztahy mezi společnostmi SEPCO a NTRP uvnitř společné mateřské společnosti neprokazují, jak tvrdily orgány, nedostatečnost propojení mezi těmito dvěma společnosti proto, aby byla vyloučena existence jediné hospodářské jednotky, jak tvrdily společnosti Niko Tube a NTRP během správního řízení a před Soudem.

23 — Viz ohledně použití pravidel hospodářské soutěže obzvláště rozsudek ze dne 15. února 2005, Komise v. Tetra Laval (C-12/03 P, Sb. rozh. s. I-987, bod 39), a ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala (C-413/06 P, Sb. rozh. s. I-4951, bod 145), a pokud jde o použití pravidel týkajících se státních podpor, výše uvedené rozsudky Španělsko v. Lenzing (bod 56), jakož i Komise v. Scott (bod 64).

24 — Výše uvedené rozsudky Komise v. Tetra Laval (bod 39); Španělsko v. Lenzing (bod 57); Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala (bod 145), jakož i Komise v. Scott (bod 65).

25 — Viz v tomto smyslu bod 103 mého stanoviska ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Komise v. Scott.

113. Přezkum první skutečnosti provedený Soudem, jenž se týká existence prodejů uskutečněných přímo společnostmi Niko Tube a NTRP do Unie, která podle orgánů představovala indicii prokazující, že společnost SEPCO nejednala jako vnitřní prodejní oddělení pro vývoz uvedených společností, by na první pohled mohl alespoň částečně změnit mé posouzení. Zdá se totiž, že když Soud v bodě 185 napadeného rozsudku na základě údajů, které mu předložily účastnice řízení, uvedl, že společnosti Niko Tube a NTRP plnily pouze prodejní funkce doplňující funkce společnosti SEPCO jen na přechodné období (na základě čehož bylo možné předpokládat existenci jediné hospodářské jednotky), provedl své vlastní posouzení údajů hospodářské povahy, které byly předmětem diskuze během řízení.

114. I když lze znění bodu 185 poslední věty napadeného rozsudku kritizovat, je argumentace uvedená v tomto bodě uvedeného rozsudku nepochybně rovněž součástí přezkumu oznámeného v bodě 184 téhož rozsudku, v otázce podloženosti závěrů, ke kterým dospěly orgány ohledně funkcí, které vykonávala společnost SEPCO. V konečném výsledku Soud provedením své analýzy v bodě 185 napadeného rozsudku uvedl, že závěr učiněný orgány o existenci přímých prodejů uskutečněných společnostmi Niko Tube a NTRP byl do té míry chybný, že tyto orgány měly vzhledem k nezpochybněným údajům dospět k opačnému závěru.

115. V důsledku toho Soud podle mého názoru nenahradil hospodářské posouzení orgánů svým vlastním posouzením. Naopak provedl přezkum právní kvalifikace hospodářských údajů provedené těmito orgány, když konstatoval, že tři skutečnosti uvedené ve faxu ze dne 26. června 2006 nepředstavují indicie, které by mohly podložit jejich závěr, podle něhož společnost SEPCO splňovala podmínky umožňující provést úpravu na základě čl. 2 odst. 10 psím. i) základního nařízení, alespoň pokud jde o transakce týkající se dutých profilů vyrobených společností NTRP.

116. Nakonec mohl Soud podle mého názoru rovněž v bodě 195 napadeného rozsudku v rámci žalobního důvodu společností Niko Tube a NTRP týkajícího se použití čl. 2 odst. 10 prvního pododstavce základního nařízení rozhodnout, aniž by se dopustil nesprávného právního posouzení, že vzhledem k tomu, že úprava na základě písm. i) uvedeného ustanovení byla provedena chybně, pokud jde o transakce týkající se dutých profilů vyrobených společností NTRP provedené společností SEPCO, znamená to, že touto úpravou byla zachována, případně dokonce vytvořena, nesouměrnost mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou. Zachování nebo vytvoření takové nesouměrnosti se totiž dotýká požadavku stanoveného v čl. 2 odst. 10 prvním pododstavci základního nařízení na provedení spravedlivého srovnání běžné hodnoty s vývozní cenou.

117. Důvody hlavních kasačních opravných prostředků vycházející z porušení mezí soudního přezkumu tedy navrhuji zamítnout.

B – *K třetímu důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku vycházejícímu z nesprávných právních posouzení při použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, pokud jde o transakce týkající se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube provedené společností SEPCO*

1. Argumentace účastnic řízení

118. Společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když v podstatě v bodech 187 až 190 napadeného rozsudku potvrdil, že společnost SEPCO jednala jako obchodní zástupce vykonávající svou činnost za úplatu formou provize, pokud jde o transakce týkající se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube. Podle těchto společností skutečnost, že kapitálové propojení nebylo mezi společnostmi SEPCO a Niko Tube totožné jako mezi společnostmi SEPCO a NTRP, z právního hlediska neznamená, že společnost SEPCO vykonávala ve svých vztazích se společností Niko Tube funkce obchodního zástupce vykonávající svou činnost za úplatu formou provize. Na rozdíl od toho, co Soud rozhodl, může kontrola rovněž existovat, i když obě dotčené společnosti nemají totožné konečné příjemce („ultimate beneficiairies“). Je tudíž třeba odlišit existenci

kontroly od existence podílu na základním kapitálu. Mimoto podle společností Niko Tube a NTRP pouhá existence vztahu koupě-prodej mezi vývozcem a jeho propojenou distribuční společností nestačí k tomu, aby marže posledně uvedené společnosti byla považována za provizi ve smyslu čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení. V každém případě jsou závěry Soudu vztahující se ke vztahům mezi společnostmi SEPCO a Niko Tube chybné, jelikož vycházejí ze skutečností a argumentace, která byla vypracována po ukončení správního řízení.

119. Ve svých odpovědích na třetí důvod vzájemného kasačního opravného prostředku Rada a Komise tvrdí, že tento důvod je nepřípustný či přinejmenším neopodstatněný. Rada se domnívá, že důvod je nepřípustný, jelikož nemůže mít vliv na výrok napadeného rozsudku, protože Soud již zrušil článek 1 sporného nařízení. Komise se domnívá, že argumenty uvedené na podporu třetího důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku nejsou podložené a dostatečně přesné, což způsobuje nepřípustnost uvedeného důvodu. Ohledně věci samé tyto orgány v podstatě tvrdí, že společnosti Niko Tube a NTRP měly označit skutečnosti obsažené ve spise, které prokazovaly, že společnost SEPCO byla kontrolována společností Niko Tube nebo že obě tyto společnosti byly společně kontrolovány. Jelikož tak neučinily, zamítl Soud správně žalobní důvod předložený v prvním stupni.

2. Analýza

120. Aniž je podle mého názoru třeba rozhodnout o přípustnosti tohoto důvodu, zdá se mi v každém případě neopodstatněný.

121. Společnosti Niko Tube a NTRP především chybně vykládají napadený rozsudek, když tvrdí, že Soud rozhodl, že kontrola může existovat pouze tehdy, mají-li společnosti SEPCO a Niko Tube totožné konečné příjemce. Je totiž třeba konstatovat, že v bodech 188 a 189 napadeného rozsudku Soud pouze ověřil, zda – jak tvrdily společnosti Niko Tube a NTRP a s ohledem na „skutečnosti obsažené ve spise“ – byla společnost SEPCO kontrolována společností Niko Tube nebo zda byly obě dvě společně kontrolovány, když přezkoumal kapitálovou strukturu těchto společností; tato skutečnost, jak Soud právem připomněl v bodě 179 napadeného rozsudku, je indicií existence jediné hospodářské jednotky. Soud proto nerozhodl, že zejména společná kontrola by mohla existovat pouze tehdy, pokud by obě dotčené společnosti měly totožné „konečné příjemce“.

122. Z chybného výkladu bodu 187 napadeného rozsudku vyplývá rovněž úvaha, podle které Soud údajně konstatoval, že pouhá existence vztahu koupě-prodej mezi vývozcem a jeho propojenou distribuční společností stačí k tomu, aby marže posledně uvedené společnosti byla považována za provizi. Kromě toho, že část uvedeného bodu napadeného rozsudku stanoví, že takový vztah není relevantní při prokázání, že společnost SEPCO vykonává funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, se totiž vztahuje nikoli k transakcím provedeným společností SEPCO pro společnost Niko Tube, ale k transakcím provedeným touto společností pro společnost NTRP.

123. Ve skutečnosti důvody, které vedly k zamítnutí tvrzení žalobkyň v řízení v prvním stupni, vycházejí nikoli z existence či neexistence vztahu koupě-prodej mezi výrobcem a distribuční společností, ale z neexistence indicií, které by prokazovaly případnou kontrolu společnosti Niko Tube nad společností SEPCO nebo společnou kontrolu obou těchto společností. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že společnosti Niko Tube a NTRP nijak neupřesnily, které skutečnosti obsažené ve spise Soud zkreslil nebo opomněl zohlednit, které mohly vyvrátit jeho závěry uvedené v bodech 188 a 189 napadeného rozsudku, podle kterých skutečnost, že společnosti Niko Tube a NTRP měly tři společné akcionáře, mezi něž patřila i mateřská společnost NTRP, v podstatě neumožňovala prokázat, že společnost SEPCO byla kontrolována společností Niko Tube nebo že obě tyto společnosti byly společně kontrolovány, ale umožňovala pouze prokázat nepřímý vztah mezi dvěma posledně uvedenými společnostmi.

124. Pouhá skutečnost uvedená v poznámce pod čarou 47 vzájemného kasačního opravného prostředku, že Soud neodpověděl na argument, podle kterého byli zástupci společnosti SEPCO přítomni při inspekci v prostorách společnosti Niko Tube během šetření, nemůže tuto analýzu zpochybnit. Jak správně uvedla Rada ve své odpovědi na vzájemný kasační opravný prostředek, tato skutečnost totiž pouze prokazuje, že během šetření obě dotčené společnosti spolupracovaly, jak lze ovšem očekávat od dvou propojených společností, ale nemůže prokazovat, že společnost Niko Tube kontrolovala společnost SEPCO, ani že obě tyto společnosti byly společně kontrolovány.

125. Nakonec společnosti Niko Tube a NTRP rovněž neuvádějí, ze kterých nových skutečností měl Soud vycházet proto, aby částečně zamítl jejich důvod předložený v prvním stupni. V tomto ohledu společnosti Niko Tube a NTRP nemohou Soudu vytýkat, že jim v průběhu řízení umožnil podložit jejich tvrzení, i když, jak jsem uvedl v předchozím bodě tohoto stanoviska, tyto společnosti nejsou ani ve fázi kasačního opravného prostředku schopny přesně uvést, které průkazné skutečnosti obsažené ve spise Soud opomněl zohlednit, když v podstatě potvrdil posouzení orgánů, podle kterého propojení mezi společnostmi SEPCO a Niko Tube nestačilo pro konstatování, že obě tyto společnosti jsou společně kontrolovány nebo že společnost Niko Tube kontroluje společnost SEPCO, což je předběžnou podmínkou existence jediné hospodářské jednotky mezi oběma těmito propojenými společnostmi, což by tyto orgány zbavovalo možnosti provést úpravu na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

126. Třetí důvod vzájemného kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávných právních posouzení při použití čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení ohledně transakce týkající se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube provedené společností SEPCO tudíž navrhuji zamítnout.

C – K důvodům hlavních kasačních opravných prostředků vycházejícím z nesprávných právních posouzení při konstatování porušení práva na obhajobu žalobkyň v řízení v prvním stupni v souvislosti s úpravou provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení

1. Argumentace účastnic řízení

127. Rada a Komise uvádějí tři nesprávná právní posouzení, jimiž je stiženo posouzení Soudu, které jej vedlo ke konstatování, že v souvislosti s úpravou provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení bylo porušeno právo na obhajobu společností Niko Tube a NTRP.

128. Zaprvé se tyto orgány domnívají, že Soud v bodě 201 napadeného rozsudku příliš striktně vyložil požadavky na informování, jimiž jsou vázány. Konkrétně se domnívají, že je ve všech případech nepřiměřené vyžadovat po Komisi, aby informovala vývozce nejen o právním základě přijatém pro provedení úpravy, ale rovněž o důvodech, které k této úpravě vedly. Tím, že Soud v projednávané věci neověřil, zda pouhé sdělení právního základu úpravy bylo dostatečné pro účinný výkon práva na obhajobu dotčených společností, se přitom dopustil nesprávného právního posouzení. Podle Komise Soud zaměnil povinnost uvést podrobné odůvodnění, kterou jsou orgány vázány při přijetí dotčeného aktu, s povinností předávat v průběhu správního či vyšetřovacího řízení informace dostatečné proto, aby mohly subjekty vykonat své právo na obhajobu. Komise dodává, že obsah dopisu žalobkyň v řízení v prvním stupni ze dne 4. května 2006, krátce připomenutý v bodě 204 napadeného rozsudku, prokazuje, že žalobkyně zcela rozuměly důvodům, proč Komise hodlala provést dotčenou úpravu.

129. Zadruhé Rada Soudu vytýká, že v bodě 209 napadeného rozsudku správně nepřezkoumal, zda byly společnosti Niko Tube a NTRP v návaznosti na opožděné sdělení tří skutečností uvedených ve faxu Komise ze dne 26. června 2006 skutečně zbaveny možnosti předložit argumenty nebo vyjádření, které mohly vést k jinému výsledku správního řízení. Podle Rady měl Soud přezkoumat, zda byly

společnosti Niko Tube a NTRP z důvodu opožděného předání faxu ze dne 26. června 2006 zbaveny možnosti předložit nové argumenty, které skutečně rozvinuly před Soudem. Pokud by Soud toto kritérium použil řádně, konstatoval by, že před ním dovolávané argumenty byly v podstatě totožné s argumenty předloženými v rámci řízení před Komisí před obdržením faxu ze dne 26. června 2006.

130. Zatřetí, v rozsahu, v němž se v bodech 185 až 188 napadeného rozsudku Soud dopustil několika nesprávných právních posouzení, Rada tvrdí, že Soud v bodě 211 téhož rozsudku rovněž nesprávně vyhověl žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na obhajobu společností Niko Tube a NTRP v části, v níž se týkal úpravy provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení. Dodává, že Soud se v každém případě dopustil logického pochybení ve vztahu ke společnosti Niko Tube, protože neporušení práva na obhajobu této společnosti by nemohlo vést k jinému výsledku, než byl výsledek, který Soud potvrdil v bodě 189 napadeného rozsudku. Obecněji se Komise domnívá, že Soud se v bodě 209 napadeného rozsudku nemohl omezit na odkaz na své posouzení ve věci samé, aby konstatoval, že žalobkyně v řízení v prvním stupni prokázaly, že jejich právo na obhajobu bylo porušeno.

131. Společnosti Niko Tube a NTRP navrhují, aby Soudní dvůr důvody předložené Radou a Komisí zamítl.

132. Především tvrdí, že se Soud právem nespokojil s pouhým odkazem na právní základ dotčené úpravy, aby ověřil, zda orgány splnily svou povinnost respektovat právo na obhajobu. Tyto společnosti zvláště zdůrazňují, že konkrétní přezkum provedený Soudem odpovídá požadavkům stanoveným judikaturou a nelze jej kvalifikovat jako příliš striktní. Jestliže společnosti Niko Tube a NTRP v dopise ze dne 4. května 2006 v odpověď na druhý dokument o konečných informacích zaslaný Komisí tvrdily, že činnosti společnosti SEPCO nejsou obdobné činnostem obchodního zástupce vykonávajícího činnosti za úplatu formou provize, nevěděly ovšem, zda a z jakého důvodu mohla Komise tuto společnost kvalifikovat jako komisionáře. Tyto společnosti se zjevně nemohly vyjádřit ke zvláštním argumentům uvedeným ve faxu ze dne 26. června 2006, který, jak správně rozhodl Soud, ve fázi správního řízení představoval první odůvodnění, ze kterého orgány vycházely proto, aby se domnívaly, že je třeba provést spornou úpravu.

133. Dále je podle společností Niko Tube a NTRP rovněž zjevné, jak uvedl Soud, že na rozdíl od požadavků vyplývajících z judikatury neměly příležitost před přijetím návrhu Komise za účelem přijetí sporného nařízení účinně sdělit svůj postoj k existenci a relevanci tvrzených skutečností a okolností, jež vedly k úpravě, kterou nakonec orgány provedly.

134. Tvrdí rovněž, že právní kritérium navržené Radou pro přezkum, zda procesní vada, které se orgány dopustily, mohla mít vliv na závěr, ke kterému tyto orgány došly, prostřednictvím srovnání argumentů předložených společnostmi Niko Tube a NTRP před zpřístupněním odůvodnění obsaženého ve faxu ze dne 26. června 2006 s argumenty předloženými po tomto zpřístupnění, porušuje omezený rozsah přezkumu, který Soud vykonává ve vztahu k důkazním materiálům. Soud se právem omezil na prokázání, že správní řízení mohlo vést k jinému výsledku, kdyby v průběhu tohoto řízení žalobkyně v řízení v prvním stupni měly příležitost předložit vyjádření k důvodům, které vedly k úpravě.

135. Nakonec společnosti Niko Tube a NTRP ohledně argumentu Rady vycházejícího z údajné nekonzistence úvah Soudu, jež se vztahují k porušení práva na obhajobu společnosti Niko Tube, tvrdí, že právo na obhajobu společnosti Niko Tube nebylo porušeno vzhledem k tomu, že Soud v rámci řízení dospěl k závěru, že neexistoval důkaz o tom, že by společnost SEPCO byla kontrolována společností Niko Tube. Podle názoru těchto společností, by společnost Niko Tube, pokud by byla včas informována o důvodech sporné úpravy, mohla soustředit své argumenty na uvedené důvody během správního řízení a ovlivnit jeho výsledek.

2. Analýza

136. Úvodem připomínám, jak uvedl Soud v bodě 64 napadeného rozsudku, na který odkazuje bod 201 uvedeného rozsudku, že čl. 20 odst. 2 základního nařízení přiznává zejména žadatelům, dovozcům a vývozcům a jejich zájmovým svazům a zemím vývozu právo požádat o konečné informace o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě je zamýšleno doporučit přijetí konečných opatření.

137. Z judikatury uvedené Soudem rovněž vyplývá, že zúčastněným podnikům musí být v průběhu správního řízení umožněno, aby účinně sdělily svůj postoj k existenci a relevanci tvrzených skutečností a okolností a k důkazům, které Komise použila na podporu svého tvrzení o existenci dumpingové praxe a z toho vzniklé újmy [26].

138. Podotýkám, že v bodě 203 napadeného rozsudku Soud uvedl, aniž to Rada a Komise zpochybnila, že ve druhém dokumentu o konečných informacích ze dne 24. dubna 2006 Komise společnostem Niko Tube a NTRP oznámila, že v případě prodejů do Společenství, ve kterých byla činná společnost SEPCO, byla provedená úprava ve skutečnosti učiněna podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, a nikoli podle čl. 2 odst. 9 téhož nařízení, jak bylo chybně uvedeno v prvním dokumentu o konečných informacích. Soud rovněž zaznamenal, že Komise sice v tomto dokumentu uvedla, že částka provedeného odečtení zůstala nezměněna, neposkytla však žádné odůvodnění, proč byl v projednávané věci použitelný čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

139. Navíc Rada ani Komise nezpochybňují kvalifikaci provedenou Soudem v bodě 201 napadeného rozsudku, podle níž informace týkající se sporné úpravy a důvodů, proč byla provedena, byly podstatné, jelikož se tato úprava bezprostředně dotýkala úrovně antidumpingového cla.

140. Podle mého názoru proto orgány Soudu chybně vytýkají, že v podstatě vyžadoval, aby Komise společnosti Niko Tube a NTRP během správního řízení informovala nikoli pouze o skutečnosti, že se tento orgán domníval, že úpravu je třeba provést na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, ale rovněž o důvodech, jež takovouto úpravu odůvodňovaly, a sice především o okolnostech a důkazech uváděných Komisí na podporu jejího posouzení.

141. Vzhledem k tomu, že tyto okolnosti a důkazy byly považovány za podstatné, měly být tedy oznámeny v okamžiku, kdy žalobkyně v řízení v prvním stupni ještě mohly účinně sdělit svůj postoj, zejména k jejich relevanci, před přijetím sporného nařízení. Jak přitom konstatoval Soud, Komise zúčastněným podnikům sdělila přesné důvody, které podle ní vedly k úpravě provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, až ve svém faxu ze dne 26. června 2006, tedy den před přijetím sporného nařízení.

142. Jak však Soud rovněž právem připomněl v bodě 208 napadeného rozsudku, procesní vada, jíž se Komise dopustila, by mohla představovat porušení práva na obhajobu žalobkyň v řízení v prvním stupni, které odůvodňuje zrušení sporného nařízení pouze v případě, že by žalobkyně prokázaly nikoli to, že by sporné nařízení bylo mělo jiný obsah, ale pouze to, že taková hypotéza není zcela vyloučena, takže by byly, kdyby bývalo nedošlo k procesní vadě, schopny lépe zajistit svou obhajobu [27]. Jinými slovy, společnosti Niko Tube a NTRP musely prokázat, že existovala možnost, že z důvodu této vady by správní řízení bývalo mohlo vést k jinému výsledku, čímž by došlo ke konkrétnímu zásahu do jejich práva na obhajobu [28].

26 — Rozsudky ze dne 27. června 1991, Al-Jubail Fertilizer v. Rada (C-49/88, Recueil, s. I-3187, bod 17) a ze dne 3. října 2000, Industrie des poudres sphériques v. Rada (C-458/98 P, Recueil, s. I-8147, bod 99).

27 — Viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 1. října 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada (C-141/08 P, Sb. rozh. s. I-9147, bod 94).

28 — Tamtéž (bod 81).

143. Aniž Rada tuto judikaturu zpochybňuje, domnívá se, že Soud ve vztahu k argumentům, jež před ním byly předloženy, konkrétně nepřezkoumal, které skutečnosti nemohly žalobkyně v řízení v prvním stupni předložit z důvodu pozdního zaslání faxu ze dne 26. června 2006.

144. Zdá se mi, že tuto výtku je třeba zamítnout.

145. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že v bodě 209 napadeného rozsudku Soud ve vztahu ke třem skutečnostem, na nichž Komise založila závěr, že společnost SEPCO vykonávala funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, uvedl, že „[v] bodech 185 až 188 [napadeného rozsudku] bylo *na základě argumentů předložených žalobkyněmi v rámci řízení před Soudem*) prokázáno, že tyto tři skutečnosti nemohly být považovány za indicie umožňující prokázat jednak to, že SEPCO vykonává funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, a jednak to, že SEPCO a NTRP nepředstavují jedinou hospodářskou jednotku. Je tudíž třeba dojít k závěru, že žalobkyně prokázaly, že by jim dřívější oznámení informací obsažených ve faxu ze dne 26. června 2006 dávalo možnost totéž prokázat před přijetím napadeného nařízení a takto podpořit tvrzení, podle kterého Komise neměla žádný hmatatelný poznatek, který jí umožňoval provést spornou úpravu“ [29].

146. Jak přitom potvrzuje tento bod napadeného rozsudku, který odkazuje na soudní přezkum ve věci samé, provedený v bodech 185 až 188 uvedeného rozsudku, ve kterých, jak jsem již uvedl, byla několikrát zmíněna argumentace a skutečnosti uvedené v průběhu řízení, Soud skutečně alespoň zčásti vycházel z důkazů, jež mu žalobkyně předložily v řízení v prvním stupni, aby přezkoumal, zda procesní vada vytýkaná Komisi konkrétně zasáhla do jejich práva uplatnit svůj postoj během správního řízení.

147. Naproti tomu se domnívám, že Soud ve svém rozsudku, a konkrétněji v bodě 209, ve spojení s body 188 až 190, uvedl rozporné a nedostatečné odůvodnění ohledně zjištění, že právo na obhajobu společnosti Niko Tube bylo porušeno.

148. Soud totiž podle mého názoru nemohl zamítnout žalobní důvod žalobkyň v řízení v prvním stupni z meritorního hlediska, pokud jde o úpravu vývozní ceny uplatňované společnosti SEPCO v rámci transakcí týkajících se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube, když zohlednil především argumenty předložené v průběhu řízení žalobkyněmi v řízení v prvním stupni, a současně mít za to, že totožné argumenty by mohly, pakliže by byly uvedeny v rámci správního řízení bez procesní vady Komise, vést k jinému výsledku než k výsledku, ke kterému orgány dospěly.

149. V každém případě s ohledem na zamítnutí části žalobního důvodu žalobkyň v řízení v prvním stupni z meritorního hlediska, uvedené na podporu zrušení sporného nařízení v rozsahu, v němž se týkalo úpravy vývozní ceny uplatňované společností SEPCO v rámci transakcí týkajících se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube, se Soud při posouzení porušení práva na obhajobu posledně uvedené společnosti nemohl omezit na odkaz na meritorní důvody, které se společnosti Niko Tube specificky netýkaly. Soud měl naopak vysvětlit důvody, proč i přes zamítnutí uvedené části mohly argumenty před ním předložené žalobkyněmi v řízení v prvním stupni, pokud by mohly být uplatněny během správního řízení, vést k jinému výsledku tohoto řízení než k výsledku, ke kterému orgány dospěly. Soud tím, že tyto důvody nevysvětlil, podle mého názoru nedostatečně odůvodnil svůj závěr, obsažený v bodě 209 napadeného rozsudku, podle něhož žalobkyně v podstatě v řízení v prvním stupni prokázaly, že dřívější sdělení skutečností obsažených ve faxu ze dne 26. června 2006 by jim umožnilo podložit před přijetím sporného napadeného nařízení jejich tvrzení, že Komise neměla žádný hmatatelný důkaz, který by jí umožňoval provést spornou úpravu v rozsahu, v němž se týkala společnosti Niko Tube.

29 — Kurzíva doplněna autorem tohoto stanoviska.

150. Nezdá se mi, že toto posouzení je vyvráceno důvodem, že některé argumenty uvedené v bodech 185 a 186 napadeného rozsudku se vztahují ke společnosti NTRP i ke společnosti Niko Tube.

151. V rozsahu, v němž ovšem Soud neměl v otázce jeho posouzení merita žalobního důvodu žalobkyň v řízení v prvním stupni týkajícího se sporné úpravy implicitně nutně za to, že tyto argumenty mohly samotné vést k vyhovění uvedenému důvodu a tím ke zrušení sporného nařízení v části, v níž se tato úprava vztahovala k prodejům dutých profilů vyrobených společností Niko Tube na vývoz uskutečněným společností SEPCO, mi není bez zvláštního odůvodnění ze strany Soudu jasné, jak by skutečnost, že by tyto argumenty mohly být uplatněny během správního řízení, konkrétně přiznala žalobkyním v řízení v prvním stupni příležitost ovlivnit, že by správní řízení vedlo k jinému výsledku.

152. V tomto ohledu, jak to vyplývá již implicitně z posouzení uvedeného v bodě 146 tohoto stanoviska, společnosti NTRP a Niko Tube podle mého názoru nesprávně tvrdí, že Soud v souvislosti s přezkumem případného porušení práva na obhajobu těchto podniků nemohl přezkoumat nové argumenty, aniž by porušil rozsah svého omezeného přezkumu, které před ním předložily.

153. Podobně jako u každého tvrzení na podporu žaloby na neplatnost totiž přísluší žalobci, aby prokázal tvrzení vycházející z porušení jeho procesních práv. Vzhledem k tomu, že judikatura vyžaduje prokázání konkrétního zásahu do práva na obhajobu k tomu, aby mohlo být vyhověno důvodu vycházejícímu z tohoto důvodu a tím mohl být zrušen akt Unie, je přitom věcí žalobce, který se takového důvodu směřujícího ke zrušení podaného proti legalitě takového aktu dovolává, aby dostatečně přesně uvedl argumenty, jež by býval uvedl v případě, že by neexistovala vytýkaná procesní vada, a které se liší od argumentů, které již mohly být předloženy během správního řízení před tím, než k vytýkané procesní vadě došlo. Pouze prostřednictvím tohoto přezkumu může Soud platně posoudit, zda bylo spornou procesní vadou konkrétně dotčeno právo na obhajobu žalobce [30]. Tento přezkum nijak nepřesahuje rozsah přezkumu prováděného soudem Unie. Naopak, podle mého názoru je součástí úplného a celkového přezkumu případného porušení základní zásady práva Unie orgány Unie, jež spočívá v respektování práva na obhajobu v jakémkoli řízení zahájeném proti osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení [31].

154. Totožné úvahy odůvodňují odmítnutí obecného tvrzení Komise, podle něhož Soud v bodě 209 napadeného rozsudku nemohl odkázat na své uvažování týkající se přezkumu sporné úpravy z meritorního hlediska. V rozsahu, v němž se tato výtka vztahuje ke společnosti NTRP, měl totiž odkaz provedený v bodě 209 napadeného rozsudku pouze prokázat, že pokud by společnost NTRP během správního řízení měla příležitost sdělit skutečnosti, které předložila v řízení před Soudem, uvedené v bodech 185 až 187 napadeného rozsudku, mohla by lépe zajistit výkon svého práva na obhajobu.

155. S ohledem na tyto úvahy navrhuji částečně vyhovět kasačnímu opravnému prostředku podanému Radou a zrušit napadený rozsudek v rozsahu, ve kterém v něm bylo vyhověno šestému žalobnímu důvodu žalobkyň v řízení v prvním stupni vycházejícímu z porušení práva na obhajobu společnosti Niko Tube v části, v níž se týkal úpravy vývozní ceny uplatňované společností SEPCO v rámci transakcí týkajících se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

156. Naproti tomu, jelikož hlavní kasační opravný prostředek podaný Komisí proti napadenému rozsudku neuvádí důvod totožný s důvodem předloženým Radou, kterému navrhuji vyhovět, navrhuji zamítnout hlavní kasační opravný prostředek Komise v plném rozsahu.

30 — Viz zejména v tomto ohledu výše uvedený rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada (body 81 a 107).

31 — K řízení týkajícímu se antidumpingového cla viz výše uvedený rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada (bod 83).

157. Je tedy třeba nyní přezkoumat dva důvody na podporu vzájemného kasačního opravného prostředku společností Niko Tube a NTRP, které se vztahují k jiným závěrům Soudu než k závěrům, které se týkaly úpravy provedené na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

D – *K prvním dvěma důvodům vzájemného kasačního opravného prostředku podaného společnostmi Niko Tube a NTRP*

158. Kromě již přezkoumaného třetího důvodu společnosti Niko Tube a NTRP ve svém vzájemném kasačním opravném prostředku vznášejí dva další důvody vycházející z nesprávných právních posouzení, kterých se měl Soud dopustit v rámci svého přezkumu výpočtu běžné hodnoty a zjištění újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie.

1. K prvnímu důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávných právních posouzení, kterými je údajně stižen přezkum výpočtu běžné hodnoty provedený Soudem

159. Před přezkumem tohoto důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, který je složen z pěti částí, se mi zdá užitečné připomenout podstatné skutečnosti předcházející sporu, jež se týkají vynětí dutých profilů určených pro jadernou energetiku spadajících do PCN KE4, kterých se týká tento důvod.

a) Podstatné skutečnosti sporu, které se týkají vynětí dutých profilů určených pro jadernou energetiku spadajících do PCN KE4

160. V rámci svého šetření Komise definovala dotčený výrobek (bezešvé trubky a duté profily) popsaný v dotazníku zaslaném účastníkům řízení. V témže dotazníku rovněž uvedla, že pro účely provedení spravedlivého srovnání cen dotčeného výrobku se rozhodla použít systém klasifikace výrobku zvaný „PCN“, jenž spočíval v kódu o šesti znacích (například PCN JB21YN), které závisely zejména na celním zařazení a na zvláštních fyzikálních a technických vlastnostech (průměr, tloušťka) dotčených bezešvých trubek a dutých profilů. Podle znění tohoto dotazníku museli účastníci řízení použít kontrolní čísla výrobků ve všech svých odpovědích striktně přesným a konzistentním způsobem.

161. Ve své odpovědi na dotazník v červnu 2005 poskytla společnost SPIG u každé jednotlivé transakce podrobný seznam svých prodejů uskutečněných na Ukrajině, jakož i seznam svých dodavatelů. Společnost SPIG však použila nikoli systém šesti znaků doporučený Komisí v jejím dotazníku, ale zjednodušený systém o třech znacích. Na seznamu prodejů, zaslaném společností SPIG, se nacházelo šest transakcí obsahujících kód KE4. Společnost NTRP byla na seznamu uvedena jako jediný dodavatel dutých profilů spadajících do PCN KE4. Komise při výpočtu běžné hodnoty vycházela z tohoto seznamu, který ověřila na místě.

162. Společnosti Niko Tube a NTRP v korespondenci s Komisí v návaznosti na první dokument o konečných informacích tvrdily, že duté profily spadající do PCN KE4 musejí být vyňaty z výpočtu, neboť nespadají pod dotčený výrobek nebo je v každém případě nevyrobily.

163. V druhém dokumentu o konečných informacích, přijatém dne 24. dubna 2006, Komise zamítla žádost o vynětí výrobků spadajících do PCN KE4 z výpočtu běžné hodnoty. Tento dokument uváděl, že Komise vzala na vědomí komentáře týkající se tuzemských prodejů zařazených do kódu PCN KE4, avšak není schopna ověřit nové informace, které jí společnosti Niko Tube a NTRP poskytly.

164. Tyto společnosti zopakovaly svou žádost o vynětí ve své odpovědi za dne 4. května 2006 na druhý dokument o konečných informacích. V této odpovědi bylo uvedeno, že skupina Interpipe nevyrobila žádný z dutých profilů spadajících do PCN KE4, konkrétně 63,1 tun bezešvých trubek a dutých profilů spadajících do technické normy TU 14-3P-197-2001. V této odpovědi bylo také uvedeno, že z jednotlivých seznamů prodejů zaslaných Komisi přímo vyplývalo, že pokud jde o tyto bezešvé trubky a duté profily, jednala skupina Interpipe pouze jako distributor a že duté profily zařazené do PCN KE4 byly vyrobeny pouze společností NTRP.

165. Komise znovu zamítla žádost o vynětí ve svém faxu ze dne 26. června 2006 zejména z toho důvodu, že údaje týkající se těchto dutých profilů nepředstavovaly dostatečnou záruku vzhledem k neprovedení nové inspekce na místě, jež byla považována za příliš obtížnou z hlediska organizace v pokročilé fázi správního řízení.

166. Ve své žalobě na neplatnost sporného nařízení společnosti Niko Tube a NTRP tvrdily, že se orgány dopustily zjevně nesprávného posouzení, když do výpočtu běžné hodnoty – a tedy dumpingového – rozpětí zahrnuly údaje týkající se dutých profilů spadajících do PCN KE4 a technické normy TU 14-3P-197-2001, že porušily zásadu zákazu diskriminace, právo na obhajobu i povinnost uvést odůvodnění.

167. Soud všechny tyto žalobní důvody zamítl.

168. Soud v otázce přezkumu zjevně nesprávného posouzení vytýkaného žalobkyněmi v řízení v prvním stupni, které zahrnovalo rovněž porušení povinnosti řádné péče, přezkoumal, zda skutečnosti, které žalobkyně předložily Komisi v průběhu šetření, byly dostatečné pro přijetí závěru, že žalobkyně nevyrábějí duté profily určené pro jadernou energetiku spadající do PCN KE4, takže Komise nepřezkoumala s péčí a nestranností všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu a dopustila se zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že tyto skutečnosti mají být předmětem nové inspekce na místě v prostorách žalobkyň v řízení v prvním stupni.

169. V rámci tohoto přezkumu Soud především v bodě 45 napadeného rozsudku konstatoval, že žalobkyně v řízení v prvním stupni nikdy nezapsaly normu TU 14-3P-197-2001 do seznamu svých tuzemských prodejů a prodejů k vývozu, což naznačovalo, že žalobkyně duté profily určené pro jadernou energetiku neprodaly dokonce ani společnosti SPIG. Navíc Soud uvedl, že seznamy výrobních nákladů žalobkyň v řízení v prvním stupni ukazují, že výrobky uvedené na těchto seznamech nebyly vyrobeny podle uvedené normy.

170. Soud však rovněž uvedl, že seznam prodejů na tuzemském trhu společnosti SPIG uváděl šest transakcí týkajících se dutých profilů spadajících do PCN KE4 a vyrobených podle výše uvedené technické normy. V bodě 48 napadeného rozsudku dodal, že seznam dodavatelů a nákupů společnosti SPIG uváděl pouze jednoho jediného dodavatele dutých profilů spadajících do PCN KE4, a to společnost NTRP. Na tomto seznamu přitom měli být uvedeni pouze ti dodavatelé, jejichž výrobky byly dále prodávány v Unii. Jelikož skutečnosti uvedené ve spise potvrzují, že duté profily spadající do kódu PCN KE4 a technické normy TU 14-3P-197-2001 byly dále prodávány na ukrajinském trhu a že všechny duté profily spadající do uvedeného kódu, nikoli však do uvedené technické normy, vyráběné společností NTRP, byly dále prostřednictvím SPIG prodávány na trhu Společenství, Soud z toho vyvodil, že se SPIG nedopustila žádného pochybení, když ve svém seznamu dodavatelů a nákupů dutých profilů spadajících do kódu PCN KE4 neuvedla jiného dodavatele než společnost NTRP.

171. Přesto Soud v bodě 49 napadeného rozsudku uvedl, že skutečnost, že seznam tuzemských prodejů SPIG uváděl transakce týkající se dutých profilů spadajících do PCN KE4 a technické normy TU 14-3P-197-2001, a dále že seznam dodavatelů a nákupů SPIG uváděl pouze jediného dodavatele dutých profilů spadajících do PCN KE4, mohla zmást úředníky Komise pověřené šetřením. Z toho v bodech 50 a 51 napadeného rozsudku vyvodil, že po pečlivém posouzení odpovědí žalobkyň na dotazník v řízení v prvním stupni a s nimi propojené prodejní společnosti SPIG disponovala Komise rozpornými

informacemi, nebo přinejmenším informacemi, jejichž platnost mohla být zpochybněna, aniž se žalobkyně v řízení v prvním stupni snažily rozptýlit pochybnosti Komise v souvislosti s těmito rozpory. Soud především rozhodl, že příslušelo žalobkyním, aby prokázaly, že šest dotčených transakcí se týkalo nákupů dutých profilů spadajících do PCN KE4 a do technické normy TU 14-3P-197-2001 prostřednictvím SPIG od nezávislého dodavatele, což neučinily. Na základě toho dospěl k závěru, že Komise splnila svou povinnost přezkoumat s péčí a nestranností všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu, že běžná hodnota byla tedy stanovena přiměřeným způsobem v souladu s judikaturou a že Rada se nedopustila zjevně nesprávného posouzení.

172. Pokud jde o žalobní důvod vycházející z porušení zásady zákazu diskriminace tím, že Rada souhlasila s vynětím výrobků nevyrobených žalobkyněmi v řízení v prvním stupni, spadajících do některých kódů PCN z výpočtu dumpingového rozpětí, avšak nikoli dutých profilů určených pro jadernou energetiku spadajících do PCN KE4 a technické normy TU 14-3P-197-2001, Soud v bodech 59 a 60 napadeného rozsudku konstatoval, že zatímco tyto profily byly vyrobeny společností NTRP, duté profily spadající do jiných PCN se v seznamech prodejů či výrobních nákladů žalobkyň v řízení v prvním stupni nikde neobjevily, a že navíc seznam dodavatelů a nákupů SPIG uváděl pouze jednoho jediného dodavatele PCN KE4, a to společnost NTRP. Soud tedy tento důvod zamítl.

173. Soud mimoto v bodech 67 až 69 napadeného rozsudku rovněž zamítl žalobní důvody vycházející z porušení práva na obhajobu a povinnosti uvést odůvodnění uplatněné žalobkyněmi v řízení v prvním stupni.

b) K pěti částem prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku

174. Společnosti Niko Tube a NTRP zaprvé tvrdí, že Soud porušil jejich právo na obhajobu, když zamítl jejich důvody předložené v prvním stupni, jež vycházejí ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásady zákazu diskriminace. Zadruhé tvrdí, že Soud překročil meze soudního přezkumu. Zatřetí společnosti Niko Tube a NTRP vytýkají Soudu, že nerozhodl o doplňujícím důvodu vzneseném v řízení v prvním stupni. Začtvrté se podle nich Soud dopustil zjevně nesprávného posouzení povinnosti řádné péče. A nakonec zapáté zkreslil jasný smysl důkazů.

c) K prvním dvěma částem vycházejícím z porušení práva na obhajobu a porušení mezí soudního přezkumu

i) Argumentace účastnic řízení

175. I když společnosti Niko Tube a NTRP uznávají, že se během řízení v prvním stupni mohly vyjádřit ke skutečnostem, ze kterých Soud vycházel, tvrdí, že Soud porušil jejich právo na obhajobu, když se v bodech 47 až 55, jakož i v bodech 59 a 60 napadeného rozsudku opřel o nové skutečnosti ve věci, které jim nebyly sděleny během správního řízení. Je to případ nového odůvodnění předloženého Radou a Komisí za účelem odůvodnění chybného vynětí dutých profilů určených pro jadernou energetiku spadajících do PCN KE4 z výpočtu dumpingového rozpětí, a dále takových nových skutečností, které toto nové odůvodnění měly podporovat, jako je relevance seznamu dodavatelů a nákupů společnosti SPIG, tvrzení o nedostatečné spolupráci v oblasti překladu a údajný nedostatek důkazů ohledně dodavatele uvedených dutých profilů určených pro jadernou energetiku. Ve své druhé části společnosti Niko Tube a NTRP připomínají, že Soud nemohl zohlednit nové odůvodnění na podporu zamítnutí jejich žádosti o vynětí dutých profilů spadajících do PCN KE4.

176. Rada a Komise se domnívají, že první část prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, jež je obzvláště zmatená, musí být zamítnuta. Kromě toho, že společnosti Niko Tube a NTRP neoznačují skutečnosti, na základě kterých jim Soud nepřiznal právo být vyslechnut, tyto orgány tvrdí, že tyto společnosti zaměňují právo na obhajobu s povinností uvést odůvodnění.

K posledně uvedenému aspektu Rada podotýká, že společnosti Niko Tube a NTRP nijak neoznačují údajné „nové skutečnosti“, o které se Soud opřel. Tyto údajné „nové skutečnosti“ nejsou podle názoru Rady ničím jiným než doplňujícími vysvětleními k podložení zjištění obsažených v druhém dokumentu o konečných informacích Komise ze dne 24. dubna 2006, podle kterých nemohlo být žádosti o vynětí šesti transakcí týkajících se dutých profilů určených pro jadernou energetiku, jež spadají do PCN KE4, vyhověno, protože by to vyžadovalo doplňující ověření nových informací. V každém případě se orgány nemusely omezit pouze na uvedení odůvodnění, které bylo základem jejich jednání a korespondence se stranami, mohly před Soudem dále rozvinout své stanovisko. Druhá část prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku proto musí být zamítnuta z obdobných důvodů. Soud jednal v mezích svého přezkumu.

ii) Analýza

177. V rozsahu, v němž směřuje k tomu, aby bylo určeno, že Soud porušil požadavky na respektování práva na obhajobu společností Niko Tube a NTRP, je třeba podle mého názoru první část prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku zamítnout. Tyto společnosti totiž jasně neoznačují skutkové a právní poznatky, ohledně kterých je Soud nevyslechl. Připouštějí ostatně, že se mohly vyjádřit ke skutečnostem, na nichž založil Soud své závěry uvedené v bodech 45 až 54, jakož i v bodech 59 a 60 napadeného rozsudku.

178. Mimoto a pro případ potřeby je třeba uvést, že společnosti Niko Tube a NTRP v rámci svého vzájemného kasačního opravného prostředku nenapadají závěr Soudu obsažený v bodě 67 napadeného rozsudku týkající se údajného porušení jejich práva na obhajobu, kterého se měly dopustit orgány svou žádostí o vynětí dutých profilů určených pro jadernou energetiku spadajících do PCN KE4.

179. Spíše než porušení práva na obhajobu je ve skutečnosti Soudu vytýkáno, že překročil meze svého soudního přezkumu, když zohlednil důvody na podporu zamítnutí žádosti společností Niko Tube a NTRP o vynětí dutých profilů spadajících do PCN KE4 z výpočtu běžné hodnoty, které nevyplývaly ze správního řízení.

180. První část prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku se tedy v podstatě překrývá s druhou částí, vycházející právě z překročení pravomoci, jehož se měl Soud dopustit.

181. Pokud jde o tuto výtku, zdá se mi, že je třeba ji zamítnout.

182. Především se domnívám, že nelze přijmout tvrzení společností Niko Tube a NTRP, předložené v jejich vzájemném kasačním opravném prostředku, podle kterého Soud vycházel z nových skutkových poznatků. Z relevantních bodů napadeného rozsudku totiž vyplývá, že za účelem přezkumu žalobních důvodů, jež vycházejí ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásady zákazu diskriminace, Soud zohlednil pouze skutečnosti vyplývající z dokumentů předložených v průběhu správního řízení.

183. Dále je třeba podotknout, že Soud pro přezkum, jak jej vyzvaly žalobkyně v řízení v prvním stupni, zda se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení, když zamítla jejich žádost o vynětí dutých profilů určených pro jadernou energetiku spadajících do PCN KE4 z výpočtu běžné hodnoty a dumpingového rozpětí z toho důvodu, že je nevyrobily, zejména přezkoumal odůvodnění, na základě kterého bylo toto zamítnutí provedeno, především s ohledem na skutkový kontext, ve kterém bylo toto odůvodnění přijato. Takový přezkum přitom sám o sobě není stižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení. Soud totiž nenahradil odůvodnění orgánů svým vlastním odůvodněním, ale pouze vsadil zamítnutí žádosti žalobkyň v řízení v prvním stupni do jeho kontextu, když uvedl zejména skutečnost, že seznam dodavatelů a nákupů společnosti SPIG uváděl jediného dodavatele dutých profilů spadajících do PCN KE4, a to společnost NTRP, což mohlo mít vliv na tvrzení, podle kterého žalobkyně v řízení v prvním stupni uvedené duté profily nevyráběly.

184. Takový kontext nemohl být jistě žalobkyněmi v řízení v prvním stupni ponechán bez povšimnutí, o čemž ostatně svědčí zejména zjištění provedené v bodě 51 napadeného rozsudku, podle něhož předložily faktury, které se měly týkat šesti transakcí s dutými profily spadajícími do PCN KE4, které byly nesprávně uvedeny na seznamu prodejů společnosti SPIG.

185. První dvě části prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku tedy navrhuji zamítnout.

d) Ke třetí části vycházející z nevyjádření se k žalobnímu důvodu

i) Argumentace účastnic řízení

186. Společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že ve své replice v řízení v prvním stupni uvedly, že vysvětlení a tvrzení uvedená v žalobní odpovědi Rady jsou opožděná a nesmějí být zohledněna. Soud vzal tento důvodu na vědomí, jak osvědčuje zpráva k jednání, ale v napadeném rozsudku se k němu nevyjádřil.

187. Rada a Komise tvrdí, že tato část je nepřípustná a každopádně neopodstatněná.

ii) Analýza

188. I kdyby žalobkyně v řízení v prvním stupni vznesly v průběhu řízení nový žalobní důvod vycházející z údajné opožděnosti odůvodnění na podporu sporného nařízení, ke kterému se Soud měl vyjádřit, je nutné konstatovat, že Soud se implicitně, ovšem nutně, k tomuto důvodu vyjádřil a zamítl jej, když přezkoumal důvody uvedené orgány s přihlédnutím ke kontextu, do něhož spadají.

189. Třetí část prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku tudíž navrhuji zamítnout.

e) Ke čtvrté části vycházející ze zjevně nesprávného posouzení povinnosti řádné péče

i) Argumentace účastnic řízení

190. Podle společností Niko Tube a NTRP Soud nesprávně vyložil pojem „řádná péče“, když měl v bodech 52 a 53 napadeného rozsudku za to, že dva legitimní důvody z deseti důvodů předložených Radou pro zamítnutí žádosti žalobkyň v řízení v prvním stupni o vynětí dutých profilů spadajících do PCN KE4 z výpočtu běžné hodnoty stačily k prokázání, že Komise celkově postupovala se vší požadovanou řádnou péčí.

191. Rada a Komise tvrdí, že touto částí se společnosti Niko Tube a NTRP snaží v konečném výsledku o zpochybnění skutkových zjištění provedených Soudem, což je ve fázi kasačního opravného prostředku nepřípustné. Rada rovněž připomíná, že zásada povinnosti řádné péče je procesního charakteru, zatímco společnosti Niko Tube a NTRP zpochybňují výsledek přezkumu skutečností provedeného Soudem a závěry, ke kterým orgány došly. Rada dodává, že tvrzení společností Niko Tube a NTRP, podle kterých většina jejích argumentů byla Soudem prohlášena za irelevantní či byla zamítnuta, jsou klamná a nepřesná.

ii) Analýza

192. Je nesporné, že mají-li orgány Unie širokou posuzovací pravomoc, má dodržování záruk přiznaných právním řádem Unie ve správním řízení podstatný význam. Mezi těmito zárukami figuruje zvláště povinnost příslušného orgánu zkoumat pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu [32].

193. V tomto kontextu, jak Soud v podstatě připomněl v bodě 41 napadeného rozsudku, aniž to účastnice řízení zpochybnily, v oblasti antidumpingových opatření, kde soud Unie nemůže zasáhnout do posouzení, které je vyhrazeno orgánům, mu náleží, aby se ujistil, že orgány zohlednily všechny relevantní okolnosti a vyhodnotily skutečnosti obsažené ve spise s veškerou řádnou péčí vyžadovanou k tomu, aby bylo možné se domnívat, že běžná hodnota byla určena přiměřeným způsobem s ohledem na ustanovení základního nařízení [33].

194. Touto částí společnosti Niko Tube a NTRP v podstatě tvrdí, že Soud nemohl právem konstatovat, že orgány přezkoumaly údaje týkající se dutých profilů spadajících do PCN KE4 s veškerou vyžadovanou řádnou péčí, když současně zamítl nebo posoudil jako irelevantní osm z deseti důvodů, z nichž tyto orgány vycházely pro zahrnutí těchto dutých profilů do výpočtu běžné hodnoty a dumpingového rozpětí.

195. Otázka, zda Soud správně rozhodl, že orgány dodržely svou povinnost řádné péče, je právní otázkou, jež podléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku [34].

196. Bez ohledu na skutečnost, že Soud neuvedl seznam deseti faktorů, ale v bodech 33 až 37 napadeného rozsudku připomněl pět skupin důvodů, které vedly orgány k zamítnutí žádosti o vynětí dutých profilů PCN KE4 z výpočtu běžné hodnoty a dumpingového rozpětí, je podle mého názoru argumentace společností Niko Tube a NTRP založena na zjevně chybném výkladu napadeného rozsudku.

197. Soud totiž, pokud jde o bod 48 napadeného rozsudku, na rozdíl od toho, co tvrdí společnosti Niko Tube a NTRP, neposoudil jako „neopodstatněný“ argument, podle kterého společnost SPIG uvedla pouze společnost NTRP jako jediného dodavatele uvedených dutých profilů. Právě naopak, Soud rozhodl, že „SPIG se nedopustila žádného pochybení, když […] neuvedla jiného dodavatele než NTRP“.

198. Dále pak nelze skutečnost, že Soud specificky nerozhodl o některých faktorech uvedených ve vzájemném kasačním opravném prostředku společností Niko Tube a NTRP, vykládat jako konstatovaní, že Soud tyto faktory považoval za „irelevantní“. Naopak, Soud se mohl na základě legitimních důvodů hospodárnosti řízení domnívat, že mu v kontextu přezkumu žalobního důvodu vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení, jehož prokázání bylo věcí žalobkyň v řízení v prvním stupni, nepříslušelo přezkoumat veškeré argumenty uvedené orgány na podporu jejich závěru, pokud některé z uvedených důvodů byly dostatečné pro podpoření uvedeného závěru.

199. Společnosti Niko Tube a NTRP přitom samy připouštějí, že Soud rozhodl, že na „oprávněných obavách“ spočívá skutečnost, že nepředložily důkazy jasně prokazující, že dotčené duté profily byly zakoupeny od třetí nezávislé osoby, a nikoli od společnosti NTRP a skutečnost, že Komise během inspekce na místě nevznesla otázku dutých profilů spadajících do PCN KE4, jelikož žalobkyně v řízení

32 — Viz zejména rozsudky ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München (C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14); ze dne 7. května 1992, Pesquerias De Bermeo a Naviera Laida v. Komise (C-258/90 a C-259/90, Recueil, s. I-2901, bod 26), a ze dne 6. listopadu 2008, Nizozemsko v. Komise (C-405/07 P, Sb. rozh. s. I-8301, bod 56).

33 — Viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 22. října 1991, Nölle (C-16/90, Recueil, s. I-5163, bod 13) a ze dne 29. května 1997, Rotexchemie (C-26/96, Recueil, s. I-2817, bod 12). Viz rovněž rozsudky Soudu ze dne 12. října 1999, Acme v. Rada (T-48/96, Recueil, s. II-3089, bod 39), a ze dne 13. července 2006, Shandong Reipu Biochemicals v. Rada (T-413/03, Sb. rozh. s. II-2243, bod 64).

34 — Viz v tomto ohledu zejména výše uvedený rozsudek Nizozemsko v. Komise (bod 44) a rozsudek ze dne 3. září 2009, Moser Baer India v. Rada (C-535/06 P, Sb. rozh. s. I-7051, bod 34).

v prvním stupni dosud nepředložily svou žádost o vynětí uvedených profilů. To, že společnosti Niko Tube a NTRP nejsou přesvědčeny posledně uvedeným posouzením a snaží se jej před Soudním dvorem zpochybnit, jistě nepředstavuje otázku, která spadá do pravomoci Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku [35]. Pokud jde o konstatování, že společnosti Niko Tube a NTRP nepředložily důkazy, že dotčené duté profily byly zakoupeny od třetí nezávislé osoby, tyto společnosti v rámci této části neoznačují žádné nesprávné právní posouzení, kterého se měl Soud dopustit.

200. V každém případě, i kdyby Soud případně rozhodl, že některé argumenty předložené orgány se jeví jako irelevantní, neznamenalo by to, že orgány nepřezkoumaly s péčí a nestranností veškeré skutečnosti, které jim byly sděleny během správního řízení.

201. V důsledku toho čtvrtou část prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku navrhuji zamítnout.

f) K páté části vycházející ze zkreslení jasného smyslu důkazů

i) Argumentace účastnic řízení

202. Podpůrně společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že Soud zkreslil jasný smysl důkazů. Soud tak chybně došel k závěru, že informace předložené během správního řízení žalobkyněmi v řízení v prvním stupni mohly zmást úředníky Komise, že Komise disponovala rozpornými informacemi (body 49 a 50 napadeného rozsudku), že Komise postupovala se vší vyžadovanou řádnou péčí (bod 52) a že se žalobkyně v řízení v prvním stupni nesnažily rozptýlit pochybnosti Komise (bod 51 napadeného rozsudku).

203. Podle Rady a Komise je pátá část nepřípustná a v každém případě neopodstatněná. Společnosti Niko Tube a NTRP především neprokázaly zkreslení důkazů, ani nesprávné posouzení Soudu, které by takové zkreslení způsobilo, a pouze zpochybňují závěry Soudu, když se dovolávají argumentů, které již byly Soudem odmítnuty.

ii) Analýza

204. Jak jsem již uvedl, posouzení skutkového stavu, s výhradou případu zkreslování důkazů Tribunálem, nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.

205. Mimoto musí podle ustálené judikatury tvrzené zkreslení skutkového stavu nebo důkazů zjevně vyplývat z písemností ve spise, a není přitom nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů [36].

206. Na podporu svého prvního tvrzení společnosti Niko Tube a NTRP uvádějí, že na rozdíl od toho, co Soud rozhodl v bodech 49 a 50 napadeného rozsudku, neobsahovala jejich odpověď na dotazník zaslaný Komisí rozporné údaje. Soud ostatně v bodě 46 napadeného rozsudku připustil, že společnosti Niko Tube a NTRP nevyráběly duté profily určené pro jadernou energetiku. Bylo tedy jasné, že tyto profily mohly být tím pádem zakoupeny pouze od jiné entity než od společnosti NTRP.

35 — V souladu s judikaturou nepředstavuje posouzení skutkového stavu, s výhradou případu zkreslování důkazů Tribunálem, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku. Viz zejména výše uvedený rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada (bod 56 a citovaná judikatura).

36 — Viz zejména rozsudky ze dne 6. dubna 2006, General Motors v. Komise (C-551/03 P, Sb. rozh. s. I-3173, bod 54); ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise (C-167/04 P, Sb. rozh. s. I-8935, bod 108), a ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise (C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 67).

207. Tuto argumentaci je třeba odmítnout.

208. Společnosti Niko Tube a NTRP především přesně neoznačují, které důkazy měl Soud zkreslit.

209. Dále a v každém případě je nutné konstatovat, že Soud v bodě 50 napadeného rozsudku po přezkumu nejen odpovědí společností Niko Tube a NTRP na dotazník, ale rovněž odpovědi jejich propojené prodejní společnosti SPIG konstatoval, že Komise disponovala rozpornými informacemi. Společnosti Niko Tube a NTRP přitom netvrdí, že Soud zkreslil odpověď společnosti SPIG na dotazník zaslaný Komisí, podle které obzvláště seznam prodejů na ukrajinském trhu uváděl transakce týkající se dutých profilů PCN KE4 a seznam týkající se dodavatelů této společnosti uváděl společnost NTRP jako jediného dodavatele uvedených profilů, jak konstatoval Soud v bodě 49 napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že údaje obsažené v této odpovědi mohly odporovat údajům uvedeným v odpovědích společností Niko Tube a NTRP, o kterých tyto společnosti rovněž netvrdí, že byly Soudem zkresleny, se tedy domnívám, že Soud právem rozhodl, že po pečlivém posouzení odpovědí žalobkyň v řízení v prvním stupni a s nimi propojené prodejní společnosti SPIG na dotazník disponovala Komise rozpornými informacemi, nebo přinejmenším informacemi, jejichž platnost mohla být zpochybněna.

210. Druhá výtka může být platně zamítnuta ze stejných důvodů.

211. Ve své třetí výtce, která se vztahuje k bodu 51 napadeného rozsudku, společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že nepředložení anglického překladu nákupních faktur společnosti SPIG bylo pouhou záminkou pro rozhodnutí, že se žalobkyně v řízení v prvním stupni nesnažily rozptýlit pochybnosti Komise ve vztahu k rozporným odpovědím. Podle nich z těchto faktur, přiložených k žalobní odpovědi Rady předložené před Soudem, jasně vyplývalo, že společnost SPIG nakoupila duté profily určené pro jadernou energetiku od nepropojené společnosti.

212. V tomto ohledu je nutné připomenout, že Soud na podporu svého konstatování, že se žalobkyně v řízení v prvním stupni nesnažily rozptýlit pochybnosti Komise, především uvedl, že žalobkyně při slyšení dne 24. března 2006 poskytly Komisi několik dokumentů vyhotovených v ukrajinštině, což měly být faktury týkající se šesti transakcí nesprávně uvedených v seznamu prodejů SPIG, a dále pak, že ačkoli se účastnice řízení na jednání neshodly ohledně skutečnosti, zda Komise při uvedeném slyšení požádala o překlad těchto dokumentů, je třeba konstatovat, že žalobkyním v řízení v prvním stupni příslušelo, aby prokázaly svá tvrzení, totiž že společnost SPIG nakoupila sporné duté profily od nezávislého dodavatele.

213. Podotýkám přitom, že společnosti Niko Tube a NTRP nijak nepředložily ani nepřipojily dotčené faktury ke svému vzájemnému kasačnímu prostředku proto, aby prokázaly údajné zkreslení těchto dokumentů Soudem, ale pouze Soudní dvůr odkázaly na přílohu k žalobní odpovědi Rady předloženou před Soudem, která obsahovala kopii uvedených dokumentů. S přihlédnutím k judikatuře připomenuté v bodě 205 tohoto stanoviska tyto okolnosti mohou podle mého názoru stačit pro zamítnutí této výtky.

214. V každém případě nelze Soudu vytýkat, že tyto důkazy zkreslil, když je současně nesporné, že společnosti Niko Tube a NTRP nikdy přesně neoznačily části těchto dokumentů, které zjevně dosvědčovaly, že společnost SPIG nakoupila sporné duté profily od jiné společnosti než od společnosti NTRP, aniž byl předložen překlad relevantních částí uvedených dokumentů do některého úředního jazyka Unie. Pokud, jak tvrdí společnosti Niko Tube a NTRP ve svém vzájemném kasačním opravném prostředku, tyto dokumenty měly význam, který jim nyní tyto společnosti přisuzují za účelem vynětí dutých profilů spadajících do PCN KE4 z výpočtu běžné hodnoty, bylo nepochybně věcí těchto společností umožnit orgánům a Soudu plně ověřit pravost a obsah uvedených dokumentů.

215. Ze všech těchto důvodů se domnívám, že pátou část prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout.

216. Za těchto podmínek navrhuji tento důvod zamítnout v plném rozsahu.

2. K druhému důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku vycházejícímu z nesprávných právních posouzení, jichž se Soud měl dopustit při přezkumu zjišťování újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie

a) Úvodní úvahy

217. Druhý důvod vzájemného kasačního opravného prostředku se týká odůvodnění napadeného rozsudku, které se vztahuje k „následkům nezodpovězení dotazníku Komise společnostmi propojenými s výrobci [Unie]“.

218. Žalobkyně před Soudem v řízení v prvním stupni tvrdily, že jelikož všech pět výrobců bezešvých trubek a dutých profilů Unie, kteří jsou zahrnuti do vzorku Komise, je propojeno s jednou nebo několika výrobními nebo prodejními společnostmi, které nedodaly samostatnou odpověď na dotazník Komise, nelze u těchto pěti výrobců mít za to, že plně spolupracovali. Žalobkyně tak v řízení v prvním stupni tvrdily, že tato nedostatečná spolupráce ze strany výrobců Unie měla orgány vést k ukončení šetření a že údajná újma způsobená Unii dumpingem, který jim byl vytýkán, v každém případě vycházela zejména ze zjevně nesprávného posouzení a porušení jejich práva na obhajobu.

219. V napadeném rozsudku Soud přezkoumal následujících pět důvodů předložených žalobkyněmi v řízení v prvním stupni, a sice porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení, porušení zásady zákazu diskriminace, porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení, porušení čl. 5 odst. 4 základního nařízení, jakož i porušení práva na obhajobu a povinnosti uvést odůvodnění.

220. Soud všechny tyto žalobní důvody zamítl.

221. V druhém důvodu svého vzájemného kasačního opravného prostředku společnosti Niko Tube a NTRP zvlášť zpochybňují odůvodnění napadeného rozsudku, jež se týká přezkumu porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení (body 88 až 112 napadeného rozsudku) a porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení (body 130 až 135 napadeného rozsudku).

222. Je pravda, že v bodě 187 vzájemného kasačního opravného prostředku společnosti Niko Tube a NTRP poukazují rovněž na nesprávné právní posouzení v bodě 141 napadeného rozsudku v kontextu přezkumu porušení čl. 5 odst. 4 základního nařízení. Je však nutné uvést, že Soud odůvodnění uvedené v tomto bodě napadeného rozsudku rozvinul „jen pro úplnost“. V souladu s judikaturou a s ohledem na okolnost, že společnosti Niko Tube a NTRP nijak nezpochybnily závěry Soudu uvedené především v bodě 140 napadeného rozsudku, nemůže přitom důvod směřující proti nadbytečnému odůvodnění rozhodnutí Soudu způsobit zrušení tohoto rozhodnutí, a je proto neúčinný [37].

223. Druhý důvod vzájemného kasačního opravného prostředku, tak jak byl vymezen, se dělí do deseti částí. Osm z těchto částí směřuje proti bodům 88 až 112 napadeného rozsudku, tedy proti závěrům provedeným Soudem pod názvem „porušení čl. 3 odst. 2, 3, 5, 6 a 7 základního nařízení“. Dvě z těchto částí směřují proti přezkumu porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení, provedenému v bodech 130 až 135 napadeného rozsudku.

37 — Viz zejména rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 148); usnesení ze dne 8. dubna 2008, Saint-Gobain Glass Deutschland v. Komise (C-503/07 P, Sb. rozh. s. I-2217, bod 62), a ze dne 10. června 2010, Thomson Sales Europe v. Komise (C-498/09 P, bod 87).

224. Oba tyto soubory částí přezkoumám postupně.

b) K osmi částem druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, vycházejícím z nesprávných právních posouzení při přezkumu údajného porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení

i) Podstatné skutečnosti předcházející relevantním aspektům sporu a úvahy Soudu

225. Jak vyplývá z bodu 12 sporného nařízení, Komise z důvodu vysokého počtu stěžovatelů proti praktikám vytýkaným zejména společnostem Niko Tube a NTRP na základě článku 17 základního nařízení omezila své šetření na reprezentativní vzorek pěti výrobců Unie, již podpořili podnět, kteří jsou usazeni ve čtyřech členských státech a představují 49 % celkové výroby dotčeného výrobku v Unii. Sporné nařízení rovněž uvádí, že Komise zaslala dotazník těmto výrobcům, kteří na něj odpověděli, a že Komise na místě ověřila informace získané od těchto společností. Sporné nařízení rovněž na základě čl. 3 odst. 5 základního nařízení zahrnuje prozkoumání dopadu všech hospodářských faktorů, které měly vliv na stav výrobního odvětví Unie, jakož i přezkum příčinné souvislosti mezi dovozy, jež byly předmětem dumpingu, a vzniklou újmou, zejména prostřednictvím přezkumu účinků dalších vnějších faktorů na základě čl. 3 odst. 6 a 7 základního nařízení. Nakonec je v bodech 234 a 235 sporného nařízení stanoveno, že v souladu s pravidlem nižšího cla stanoveným článkem 9 základního nařízení se uloží konečné antidumpingové clo na dovoz dotčeného výrobku ve výši nejnižšího rozpětí (dumpingu či újmy), a sice v projednávané věci dumpingového rozpětí.

226. Žalobkyně před Soudem v řízení v prvním stupni v podstatě tvrdily, že nedostatečná spolupráce desítky společností propojených s výrobci Unie, zahrnutých do vzorku Komise, během šetření zkreslila posouzení újmy vzniklé výrobnímu odvětví Unie, což vedlo k porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení. Tento článek totiž především vyžaduje, aby zjištění újmy bylo založeno na skutečných důkazech.

227. Jak jsem již uvedl, Soud tento žalobní důvod zamítl.

228. Soud především v bodě 87 napadeného rozsudku připomněl, že Rada ani Komise nemají pravomoc, která by jim umožňovala donutit společnosti, aby se účastnily šetření nebo poskytly informace, ale jsou závislé na dobrovolné spolupráci společností, což znamená, že odpovědi účastníků řízení v dotazníku upraveném v čl. 6 odst. 2 základního nařízení jsou zásadní pro průběh antidumpingového řízení.

229. Soud však v bodě 90 napadeného rozsudku uvedl, že i přes uvedený článek z čl. 18 odst. 3 základního nařízení vyplývá, že k informacím předloženým jinou formou než formou odpovědi na dotazník či v rámci jiného dokumentu musí být přihlédnuto, jestliže jsou splněny čtyři podmínky stanovené v tomto ustanovení. Z toho tedy vyvodil, že nezodpovězení dotazníku společností propojenou s výrobcem Unie nezbytně neznamená, že tento výrobce musí být považován za nespolupracujícího při šetření. Soud tak v bodě 92 napadeného rozsudku uvedl, že uvedený výrobce nebude považován za nespolupracujícího, jestliže mezery v předložení údajů nemají významný dopad na průběh šetření.

230. U přezkumu projednávaného případu Soud především v bodech 93 a 94 napadeného rozsudku uvedl, že jedenáct společností propojených s výrobci Unie, kteří byli zahrnuti do vzorku pro šetření, na dotazník neodpovědělo a dále pak, že jiná společnost propojená s jedním z uvedených výrobců odpověděla po lhůtě a Komise tuto odpověď při zjišťování újmy nezohlednila.

231. Soud dále ověřil, zda byly u každé z těchto dvanácti propojených společností splněny podmínky čl. 18 odst. 3 základního nařízení tak, aby se dalo vyloučit, že při zjišťování újmy a výpočtu rozpětí újmy mohlo dojít ke zjevně nesprávnému posouzení. V rámci podrobného přezkumu údajů týkajících se těchto propojených společností, který byl proveden v bodech 97 až 110 napadeného rozsudku, Soud

v podstatě dospěl k závěru, že buď u některých z těchto společností již byly údaje zahrnuty v odpovědích na dotazník předložených výrobci Unie, kteří se účastnili šetření, zejména proto, že se jednalo o obchodní společnosti, nebo že nezodpovězení dotazníku ze strany ostatních propojených společností nemělo významný dopad na zjištění újmy, anebo že pokud jde o jednu z propojených společností, bylo nezodpovězení dotazníku vysvětleno skutečností, že se nepodílela na prodeji ani na výrobě dotčeného výrobku.

232. Nakonec Soud k výpočtu rozpětí újmy, přezkoumanému v bodě 111 napadeného rozsudku, uvedl, že podle čl. 9 odst. 4 základního nařízení se toto rozpětí použije pro určení sazby antidumpingového cla pouze v případě, je-li dumpingové rozpětí vyšší než rozpětí újmy. Soud v projednávané věci poté, co uvedl, že sazba antidumpingového cla uloženého žalobkyním v řízení v prvním stupni vycházela z dumpingového rozpětí, tedy 25,7 %, a nikoli z rozpětí újmy ve výši 57 %, rozhodl, že „[z]a předpokladu, že rozpětí újmy vycházelo z převodních cen používaných výrobci [Unie] vůči [propojeným prodejním společnostem působícím na trhu dotčeného výrobku], představují prodeje těmto společnostem nanejvýš 10 % celkových prodejů výrobního odvětví [Unie]. Aby rozpětí újmy dosáhlo úrovně nižší než úroveň dumpingového rozpětí, bylo by tedy třeba, jak uvádí Rada, aby tyto prodejní ceny používané propojenými společnostmi byly zcela nepřiměřené vzhledem k cenám jiných prodejů zohledněných v rámci výpočtu rozpětí újmy“.

233. Soud tedy dospěl k závěru, že se Rada nedopustila žádného zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že nezodpovězením dotazníku společnostmi propojenými s výrobci Unie zahrnutými do vzorku nebylo zkresleno zjištění újmy ani výpočet rozpětí újmy, a neporušila čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení.

ii) Argumentace účastnic řízení

234. Společnosti Niko Tube a NTRP v první a druhé části druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku tvrdí, že Soud se dopustil nesprávného právního posouzení, když se přímo nevyjádřil k žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 3 odst. 2 základního nařízení, ale podmínil analýzu tohoto porušení otázkou dodržení čl. 18 odst. 3 téhož nařízení. Jelikož zjištění újmy nebylo založeno na významné části výrobního odvětví Unie, nebylo založeno na skutečných důkazech. V druhé části společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že nutnost provést objektivní přezkum v souladu s čl. 3 odst. 2 základního nařízení znamená, že na rozdíl od toho, co Soud rozhodl v bodech 100 a 108 napadeného rozsudku, je výrobní společnost propojená s výrobcem zahrnutým do vzorku v zásadě povinna spolupracovat při šetření, a dále že je třeba rovněž zohlednit prodeje propojeného obchodníka, uvedeného v bodu 103 napadeného rozsudku.

235. Ve třetí a čtvrté části druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku společnosti Niko Tube a NTRP vytýkají Soudu, že chybně či přinejmenším neúplně vyložil čl. 18 odst. 3 základního nařízení. Zaprvé, kromě provedeného posouzení situace propojené společnosti přezkoumávané v bodě 102 napadeného rozsudku Soud nepřezkoumal, jaký byl individuální dopad nedostatečné spolupráce na prodeje a výrobu jednotlivých výrobců. Měl mimoto ověřit dopad na celou výrobu a prodeje výrobního odvětví Unie jako celku, a nikoli výrobců Unie, kteří podali podnět. Způsob použitý Soudem podle společností Niko Tube a NTRP neumožňuje prokázat „přiměřeně správné závěry“ ve smyslu výše uvedeného čl. 18 odst. 3. Zadruhé, Soud systematicky nepřezkoumal čtyři podmínky stanovené v posledně uvedeném ustanovení.

236. V páté, šesté a osmé části společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že Soud překročil meze soudního přezkumu a porušil právo na obhajobu, když souhlasil s tím, že orgány předloží vysvětlení a skutečnosti, které nebyly sděleny během správního řízení. Soud navíc žalobkyním v řízení v prvním stupni neposkytl příležitost předložit vyjádření ke skutečnostem, které se mohly vázat k opožděně předloženým důkazům. Společnosti Niko Tube a NTRP uvádějí zejména skutečnost uvedenou v bodě 111 napadeného rozsudku, že prodeje některým propojeným společnostem představovaly nanejvýš 10 % celkových prodejů výrobního odvětví Unie.

237. Nakonec v sedmé části společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že Soud zkreslil jasný smysl některých důkazů uvedených v bodech 100, 102, 104, 107 a 109 napadeného rozsudku, když upřednostnil některé číselné údaje na úkor ostatních údajů obsažených ve spise.

238. Ve svých kasačních odpovědích Rada a Komise navrhují všechny tyto části zčásti odmítnout jako nepřípustné a zčásti zamítnout jako neopodstatněné.

iii) Analýza

– K prvním dvěma částem

239. Připomínám, že podle čl. 3 odst. 1 základního nařízení zahrnuje výraz „újma“, není-li uvedeno jinak, zejména podstatnou újmu výrobnímu odvětví Unie. Podle odstavce 2 téhož článku je zjištění újmy založeno na skutečných důkazech a zahrnuje objektivní přezkum jak objemu dumpingových dovozů a jejich účinku na ceny obdobných výrobků na trhu Unie, tak následného vlivu těchto dovozů na výrobní odvětví Unie.

240. V prvních dvou částech tohoto důvodu společnosti Niko Tube a NTRP v podstatě zaprvé tvrdí, že Soud správně nepřezkoumal důvod předložený v prvním stupni, jenž vychází z porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení, když podmínil uvedené porušení dodržením čl. 18 odst. 3 uvedeného nařízení; zadruhé, že objektivní přezkum újmy nelze provést, není-li založen na významné části výrobního odvětví Unie, a zatřetí, že společnost propojená s výrobcem Unie, který podal podnět, je vždy povinna spolupracovat a poskytnout údaje.

241. Obě tyto části navrhuji zamítnout.

242. Především je třeba připomenout, že před Soudem se žalobkyně v řízení v prvním stupni dovolávaly porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení z důvodu nedostatečné celkové spolupráce výrobního odvětví Unie při šetření, která zkreslila objektivní zjištění újmy. Na podporu svého tvrzení uváděly žalobkyně v řízení v prvním stupni případ jedenácti společností propojených s výrobci Unie zahrnutými do vzorku společností, které podle společností Niko Tube a NTRP nepředložily samostatnou odpověď na dotazník Komise nebo ji předložily opožděně [38].

243. V důsledku toho Soud právem v bodě 89 napadeného rozsudku vymezil žalobní důvod vycházející z porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení na otázku, zda – jak tvrdily žalobkyně v řízení v prvním stupni – skutečnost, že společnosti propojené s výrobci Unie zahrnutými do vzorku nepředložily samostatnou odpověď na dotazník, znamenala ze strany těchto výrobců nedostatečnou spolupráci, která zkreslila analýzu újmy.

38 — Článek 6 odst. 2 základního nařízení stanoví, že stranám, které v rámci antidumpingového šetření obdrží od Komise dotazníky, se k jejich zodpovězení poskytne lhůta nejméně 30 dnů. Tato lhůta může být prodloužena za podmínek stanovených tímto ustanovením.

244. Dále bylo v tomto kontextu podle mého názoru z právního hlediska správné rozhodnout, jak učinil Soud v bodech 90 až 92 napadeného rozsudku, že nezodpovězení dotazníku Komise na základě článku 6 základního nařízení či jeho neúplné zodpovězení jednou ze společností propojených s výrobcem Unie zahrnutým do vzorku pro šetření neznamená, že tento výrobce musí být považován za nespolupracujícího, a tudíž vyloučen z šetření.

245. Když bylo jako v projednávané věci v případě výrobního odvětví Unie rozhodnuto o výběru vzorku, čl. 17 odst. 4 základního nařízení stanoví, že pokud některé nebo všechny zvolené strany *nejsou ochotny spolupracovat v míře, která může podstatně ovlivnit výsledek šetření*, *může* být proveden nový výběr.

246. Neúplné odpovědi na dotazník Komise nemohou z důvodu, že některé společnosti propojené s výrobcem Unie zahrnutým do vzorku odmítly odpovědět samostatně na tento dotazník, samy o sobě vést k vyloučení uvedeného výrobce tak, že by musel být proveden nový výběr vzorku.

247. Navíc čl. 18 odst. 3 základního nařízení rovněž stanoví, že „nejsou-li informace předložené účastníkem řízení ve všech ohledech dokonalé, přesto se k nim přihlédne, pokud nedostatky neúměrně neztěžují zjištění přiměřeně správných závěrů, pokud jsou předloženy včas, pokud je možno je ověřit a pokud účastník řízení jednal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí“.

248. Soud tak v bodě 92 napadeného rozsudku správně rozhodl, že výrobce Unie zahrnutý do vzorku nebude považován za nespolupracujícího, jestliže mezery v předložení údajů nemají významný dopad na průběh šetření.

249. Případné rozhodnutí o vyloučení výrobce Unie ze vzorku tak bude moci být přijato až po přezkumu těchto mezer.

250. Tento výklad umožňuje zachovat užitečný účinek antidumpingových vyšetřovacích opatření. Tato opatření by totiž takového účinku byla zbavena, kdyby tento výrobce pokaždé, když by výrobní či prodejní společnost propojená s výrobcem Unie zahrnutým do vzorku pro šetření odmítla samostatně odpovědět na dotazník Komise, musel být vyloučen z uvedeného vzorku, takže by musel být proveden nový vzorek nebo tím spíše pozastavena vyšetřovací opatření, konkrétně z důvodu skutečnosti, správně připomenuté v bodě 87 napadeného rozsudku, že orgány nemají pravomoc, která by jim umožňovala donutit účastníky řízení ke spolupráci.

– K ostatním částem v rozsahu, v němž se vztahují k propojeným společnostem uvedeným v bodě 111 napadeného rozsudku

251. Společnosti Niko Tube a NTRP rovněž v rámci třetí a čtvrté části tohoto důvodu tvrdí, že Soud chybně a neúplně vyložil čl. 18 odst. 3 základního nařízení.

252. Zdá se mi, že tyto výtky, jakož i ostatní výtky předložené společnostmi Niko Tube a NTRP v této první části druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku je třeba přezkoumat výlučně, pokud jde o propojené společnosti uvedené v bodě 111 napadeného rozsudku.

253. Je totiž třeba připomenout, že Soud v bodě 111 napadeného rozsudku uvedl, že sazba antidumpingového cla uloženého společnostem Niko Tube a NTRP vycházela z dumpingového rozpětí, a nikoli z rozpětí újmy v souladu s pravidlem nižšího cla stanoveným v čl. 9 odst. 4 základního nařízení [39]. Soud rovněž v projednávaném případě rozhodl, že rozdíl mezi rozpětím újmy (57 %) a dumpingovým rozpětím (25,7%) byl takový, že i za předpokladu, že rozpětí újmy vycházelo

39 — Rozpětí újmy představuje úroveň újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie vyjádřenou jako procento ceny CIF (náklady, pojištění, přeprava) vývozů dotčeného výrobku (podbízená cena), vypočtené zpravidla pomocí rozdílu mezi průměrnou váženou prodejní cenou výrobců Unie a váženou prodejní cenou vývozů do Unie, které jsou předmětem dumpingu. Viz v tomto ohledu bod 233 sporného nařízení.

z převodních cen používaných výrobci Unie vůči propojeným společnostem, které uvedl [Vallourec Mannesmann Oil & Gas Spojené království (dále jen „VMOG Spojené království"), Productos Tubulares a společnosti propojené se společností Dalmine], představují tyto prodeje nanejvýš 10 % celkových prodejů výrobního odvětví Unie, což znamená, že aby rozpětí újmy dosáhlo úrovně nižší, než je úroveň dumpingového rozpětí použitá pro stanovení antidumpingového cla uloženého společnostem Niko Tube a NTRP, bylo by třeba, aby prodejní cena používaná těmito společnostmi byla zcela nepřiměřená vzhledem k cenám prodejů zohledněných v rámci výpočtu rozpětí újmy.

254. Podle mého názoru by přitom ostatní výtky směřující proti závěrům Soudu, jež se vztahují ke zjišťování újmy, mohly být účinné pouze tehdy, je-li tato analýza stižena vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, nebo pokud vychází ze zkreslení skutečností nebo důkazů. I kdyby se totiž Soud dopustil nesprávných právních posouzení ohledně přezkumu zjišťování újmy výrobnímu odvětví Unie, tato nesprávná posouzení by způsobila zrušení napadeného rozsudku jen v případě, že závěr uvedený v bodě 111 uvedeného rozsudku by byl také stižen obdobnými vadami.

255. Navrhuji tedy přednostně přezkoumat výtky směřující proti analýze Soudu uvedené v bodě 111 napadeného rozsudku.

256. V tomto ohledu je nutné uvést, že se společnosti Niko Tube a NTRP nedovolávají nesprávného právního posouzení, kterým by byly stiženy *úvahy* Soudu rozvinuté v bodě 111 napadeného rozsudku.

257. V konečném výsledku tyto společnosti v bodě 189 vzájemného kasačního opravného prostředku pouze uvádějí, že se tvrzení Soudu, podle kterého prodeje společností propojených s výrobci Unie, kteří podpořili podnět, uvedených v bodě 111 napadeného rozsudku, „představovaly nanejvýš 10 % celkových prodejů výrobního odvětví [Unie]", nemůže vztahovat k důkazům ve spise a vychází z údajů, které Rada a Komise před Soudem předložily opožděně.

258. S ohledem na pravomoci Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku tedy tyto výtky lze shrnout v podstatě tak, že je v nich vytýkáno Soudu, že zkreslil důkazy, překročil meze svého soudního přezkumu a porušil právo na obhajobu. K tomu doplňuji výtku týkající se chybného výkladu čl. 18 odst. 3 základního nařízení, jež vychází z toho, že Soud u uvedených společností nepřezkoumal, zda byly splněny čtyři podmínky uvedené v tomto ustanovení.

259. Je třeba ověřit, zda jsou tyto výtky opodstatněné.

260. V tomto ohledu připomínám, že propojenými výrobními a prodejními společnostmi uvedenými Soudem v bodě 111 napadeného rozsudku jsou Productos Tubulares, šest společností propojených se společností Dalmine a VMOG Spojené království, jejichž situace byly přezkoumány v bodech 99, 100, 104, 105, 108 a 109 napadeného rozsudku.

– K výtkám týkajícím se společnosti Productos Tubulares

261. Ohledně první společnosti a výtky vycházející z porušení čl. 18 odst. 3 základního nařízení z bodů 99 a 100 napadeného rozsudku vyplývá, že Soud přezkoumal, zda byly informace poskytnuty včas, zda byly ověřeny a zda nepředložení samostatné odpovědi na dotazník mělo významný dopad na zjišťování újmy, tedy zda případné nedostatky mohly ztížit zjištění přiměřeně správných závěrů. Mimoto, když Soud uvedl, že údaje od této společnosti, která nepodpořila podnět, nesměly být v zásadě zohledněny, avšak že údaje od této společnosti byly během šetření přesto předány, implicitně ovšem nutně ověřil, zda účastník řízení jednal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí ve smyslu čl. 18 odst. 3 základního nařízení.

262. Ohledně zkreslení důkazů vztahujících se ke společnosti Productos Tubulares společnosti Niko Tube a NTRP neuvádějí ani neprokazují, jaké důkazy měly být během přezkumu provedeného v bodě 100 napadeného rozsudku zkresleny.

263. Rovněž se nedomnívám, že by bylo možné vyhovět výtkám směřujícím vůči Soudu, podle kterých měl překročit meze soudního přezkumu a porušit právo na obhajobu tím, že zohlednil opožděné údaje, ke kterým se společnosti Niko Tube a NTRP neměly příležitost vyjádřit.

264. Především je třeba podotknout, že společnosti Niko Tube a NTRP v rámci kasačního opravného prostředku nenapadly přezkum žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva na obhajobu během správního řízení. Jak vyplývá konkrétně z bodů 149 až 152 napadeného rozsudku, žalobkyně v řízení v prvním stupni měly příležitost užitečně sdělit svůj postoj obzvláště ohledně platnosti vzorku, konkrétně pokud jde o podporu podnětu ze strany společnosti Productos Tubulares; Komise na jejich vyjádření konkrétně odpověděla ve druhém dokumentu o konečných informacích.

265. Dále je nutné připomenout, že před Soudem žalobkyně v řízení v prvním stupni ve svém druhém žalobním důvodu tvrdily, že se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení, když z výrobců Unie zahrnutých do vzorku pro šetření nevyloučila výrobce Tubos Reunidos z toho důvodu, že Productos Tubulares, společnost propojená s uvedeným výrobcem, samostatně neodpověděla na dotazník Komise. Za těchto okolností přitom stěží chápu, jak lze vytýkat Soudu, že právě přezkoumal, zda se orgány správně domnívaly, že nezodpovězení dotazníku ze strany společnosti Productos Tubulares nemělo významný dopad na zjišťování újmy, zejména tím, že nařídil organizační procesní opatření. Jelikož se tento přezkum omezuje na soudní přezkum vzneseného důvodu, není podle mého názoru jeho předmětem ani jeho účinkem nahradit úplné vyšetřování věci v rámci správního řízení. Skutečnost, že při výkonu svého soudního přezkumu Soud došel k závěru, který může být pro společnosti Niko Tube a NTRP nepříznivý, nemůže jistě spadat do okruhu otázek přezkoumávaných v rámci kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem.

266. Nakonec v tomto kontextu společnosti Niko Tube a NTRP nijak neprokázaly, že neměly účinnou možnost vyjádřit se k dokumentům předloženým Radou v rámci organizačních procesních opatření nařízených Soudem, ze kterých vyplývalo, že výroba a prodeje společnosti Productos Tubulares představovaly méně než 3 % celkové výroby a prodejů výrobního odvětví Unie během období šetření.

267. Výtky směřující proti přezkumu situace společnosti Productos Tubulares je tedy třeba zamítnout.

– K výtkám týkajícím se šesti společností propojených se společností Dalmine

268. Ohledně šesti společností propojených se společností Dalmine, rovněž uvedených v bodě 111 napadeného rozsudku, je třeba uvést, že společnosti Niko Tube a NTRP specificky nezpochybnily analýzu uvedenou v bodě 105 napadeného rozsudku, podle níž „ze […] spisu, a zejména z nedůvěrné verze odpovědi na dotazník Dalmine – verze, která byla předložena včas a ověřena službami Komise – […] vyplývá, že [šest propojených prodejních společností] jsou činné [je činných] buď v obchodování, nebo v dalším prodeji a distribuci“ a že tedy „objem prodejů těchto společností byl zohledněn v analýze újmy prostřednictvím prodejů, uskutečněných vůči nim ze strany Dalmine“.

269. Navíc je nesporné, že společnosti Niko Tube a NTRP měly přístup k této odpovědi a mohly se k ní vyjádřit během správního řízení.

270. Za těchto podmínek je třeba výtky na podporu částí tohoto důvodu týkajících se těchto společností zamítnout.

– K výtkám týkajícím se společnosti VMOG Spojené království

271. U společnosti VMOG Spojené království, jak vyplývá z bodu 108 napadeného rozsudku, jelikož tato společnost svou odpověď na dotazník Komise předložila opožděně, nemohly být údaje v ní uvedené použity v rámci zjištění újmy. Soud však měl v bodě 109 napadeného rozsudku za to, že na základě opožděně předložené odpovědi na dotazník mohla Rada určit, že prodeje této společnosti

představovaly méně než 3 % celkového objemu prodejů výrobců Unie, kteří podali podnět. Z toho tak Soud vyvodil, že nezohlednění těchto prodejů nemohlo mít rozhodující vliv na zjištění újmy a neodůvodňovalo tedy, aby byl výrobce Unie, se kterým byla společnost VMOG Spojené království propojena, vyňat z vymezení výrobního odvětví Unie.

272. Z bodů 108 a 109 napadeného rozsudku především vyplývá, že Soud ověřil dodržení podmínek čl. 18 odst. 3 základního nařízení. Konkrétně pak poslední podmínku, když Soud uvedl, že údaje od společnosti VMOG Spojené království, která nepodpořila podnět, neměly být v zásadě zohledněny, ale dále, že údaje od této společnosti byly přesto předány a přezkoumány během šetření, aby bylo stanoveno, zda jimi nemohla být ovlivněna analýza újmy, implicitně ovšem nutně ověřil, zda účastník řízení jednal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí ve smyslu čl. 18 odst. 3 základního nařízení.

273. Dále je ohledně zkreslení důkazů vztahujících se k této společnosti třeba uvést, že společnosti Niko Tube a NTRP se v bodech 189 a 194 vzájemného kasačního opravného prostředku omezují na tvrzení, že podíl na trhu, který Soud přiznal společnosti VMOG Spojené království, se vztahoval k „celkovému objemu výrobců Unie, kteří podali podnět“, a nikoli, jak tvrdily Rada a Komise, k „výrobnímu odvětví Unie“.

274. Takové tvrzení však vychází z chybného výkladu napadeného rozsudku a dosahu obou výrazů. Z vymezení výrobního odvětví Unie, jež je uvedené ve sporném nařízení, totiž vyplývá, že v napadeném rozsudku nemohlo zůstat bez povšimnutí, že toto vymezení splývá s výrazem „výrobci Unie, kteří podali podnět“.

275. Nakonec mě důvody obdobné důvodům uvedeným v bodech 265 a 266 tohoto stanoviska vedou k vyloučení toho, že by Soud porušil meze soudního přezkumu a dodržování práva na obhajobu.

276. Výtky předložené proti přezkumu provedenému Soudem, jenž se vztahuje k údajům týkajícím se společnosti VMOG Spojené království, tedy navrhuji rovněž zamítnout.

277. Za těchto podmínek nejsou úvahy a závěry uvedené v bodě 111 napadeného rozsudku stiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, ani ve zkreslení důkazů. Není již proto třeba přezkoumat části tohoto důvodu, které se vztahují k ostatním bodům odůvodnění napadeného rozsudku, jejichž případná neopodstatněnost by každopádně nemohla způsobit zrušení uvedeného rozsudku.

278. Za těchto podmínek navrhuji zamítnout všechny části druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávných právních posouzení při přezkumu údajného porušení čl. 3 odst. 2, 3 a 5 až 7 základního nařízení jako zčásti neopodstatněné a zčásti neúčinné.

c) Ke dvěma částem druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku vycházejícím z nesprávných právních posouzení při přezkumu údajného porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení

i) Argumentace účastnic řízení

279. V první části, jež se vztahuje k nesprávným právním posouzením při přezkumu údajného porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení, společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že Soud v bodech 132 a 135 napadeného rozsudku porušil dodržování práva na obhajobu.

280. V druhé části tyto společnosti Soudu zaprvé vytýkají, že v bodě 132 napadeného rozsudku neověřil, zda nedůvěrné výtahy důvěrných údajů poskytnutých některými společnostmi propojenými s výrobci Unie zahrnutými do vzorku umožnily žalobkyním v řízení v prvním stupni dostatečně se během správního řízení seznámit s podstatným obsahem dotčených údajů. Zadruhé Soudu vytýkají, že nepoužil podmínky čl. 19 odst. 3 základního nařízení, ale pouze v bodech 133 až 135 napadeného

rozsudku přezkoumal, zda neexistence nedůvěrného výtahu důvěrných údajů týkajících se některých společností propojených s výrobci Unie zahrnutými do vzorku porušila právo na obhajobu žalobkyň v řízení v prvním stupni. Nakonec společnosti Niko Tube a NTRP zatřetí tvrdí, že Soud nemohl dospět k závěru, že to, že by pro ně byly zpřístupněny nedůvěrné verze důvěrných údajů, by v žádném případě nemohlo vést k jinému výsledku správního řízení.

281. Rada a Komise navrhují tyto části zamítnout.

ii) Analýza

282. Je nutné především připomenout, že podle čl. 6 odst. 7 základního nařízení mohou vývozci a ostatní zúčastněné strany uvedené v tomto ustanovení na základě písemné žádosti nahlédnout do všech informací, které předal Komisi některý účastník šetření, s výjimkou interních dokumentů orgánů Unie nebo jejích členských států, mají-li tyto informace význam pro obhajobu jejich zájmů, nejsou-li důvěrné ve smyslu článku 19 a jsou používány při šetření.

283. Podle čl. 19 odst. 1 základního nařízení se všemi informacemi důvěrné povahy nebo důvěrně poskytnutými stranami šetření zacházejí orgány jako s důvěrnými informacemi, jsou-li k tomu udány oprávněné důvody. Odstavec 2 tohoto ustanovení především stanoví, že účastníci řízení, kteří sdělili důvěrné informace, jsou povinni předložit výtah, který nemá důvěrnou povahu. Podle odstavce 3 téhož článku – pakliže se má za to, že požadavek na důvěrný způsob zacházení není odůvodněný a poskytovatel informace není ochoten informaci zpřístupnit ani schválit její poskytnutí v obecné nebo souhrnné formě – není třeba k této informaci přihlížet, není-li z věrohodných zdrojů prokázáno, že je správná.

284. Před Soudem společnosti Niko Tube a NTRP tvrdily, že v souladu s čl. 19 odst. 3 základního nařízení orgány nemohly platně zohlednit důvěrné údaje, pokud nebyly obsaženy v nedůvěrném výtahu.

285. V tomto ohledu Soud v bodě 130 napadeného rozsudku rozhodl, že znění čl. 19 odst. 3 základního nařízení pro Komisi stanoví pouze možnost nepřihlížet k důvěrné informaci, ohledně níž není k dispozici žádný nedůvěrný výtah.

286. Je třeba konstatovat, že společnosti Niko Tube a NTRP nezpochybňují tento výklad, který je ostatně podle mého názoru správný. Pro všechny relevantní účely je totiž nutné podotknout, že provádění důkazů v oblasti antidumpingových opatření se vyznačuje skutečností, že zkoumané dokumenty obsahují často obchodní tajemství nebo jiné informace, které nemohou být zpřístupněny nebo mohou být zpřístupněny pouze ve výrazně omezeném rozsahu. Jak potvrzují čl. 6 odst. 7 a článek 19 základního nařízení, dokumenty obsahující důkazy tak nesmějí být automaticky vyloučeny jako důkazní prostředek, jestliže některé informace musejí zůstat důvěrné [40].

287. Naproti tomu společnosti Niko Tube a NTRP Soudu zaprvé vytýkají, že v seznamu dokumentů uvedených v bodě 132 napadeného rozsudku, u kterých Soud konstatoval, že byly vypracovány nedůvěrné výtahy, neověřil, zda jim tyto výtahy umožnily dostatečně se seznámit s podstatným obsahem dotčeného dokumentu či dokumentů.

40 — Viz obdobně rozsudek ze dne 25. ledna 2007, Dalmine v. Komise (C-407/04 P, Sb. rozh. s. I-829, body 47 a 48). Viz rovněž v tomto ohledu čl. 27 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205). Článek 41 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. C 83, s. 389) mimoto stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje především „právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství“.

288. Jak přitom Komise tvrdila ve své kasační odpovědi na vzájemný kasační opravný prostředek, tato argumentace se nemůže vztahovat k důvodu předloženému v řízení v prvním stupni, který se vztahoval pouze k nepřípustnosti uvedených dokumentů jako důkazů z toho důvodu, že tyto dokumenty obsahovaly důvěrné informace, z nichž nebyl zpracován žádný nedůvěrný výtah. Za těchto okolností tedy Soudu poté, co konstatoval, že podle čl. 19 odst. 2 základního nařízení byly zpracovány nedůvěrné výtahy, nepříslušelo přezkoumat obsah každého z uvedených dokumentů.

289. Zadruhé společnosti Niko Tube a NTRP v podstatě tvrdí, že Soud nepřezkoumal skutečnou výtku vycházející z porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení, ale omezil se na posouzení, zda použití důvěrných údajů uvedených v bodě 133 napadeného rozsudku Komisí, aniž u těchto údajů existovaly nedůvěrné verze, představovalo porušení práva na obhajobu žalobkyň v řízení v prvním stupni.

290. Tato argumentace není přesvědčivá.

291. Je totiž nutné připomenout, že čl. 19 odst. 3 základního nařízení upravuje vztahy mezi účastníkem řízení, který poskytne důvěrnou informaci, aniž je ochoten schválit její poskytnutí, byť v obecné nebo souhrnné formě, a orgánem provádějícím antidumpingové šetření, který může rozhodnout, že není třeba k této informaci přihlížet, není-li z věrohodných zdrojů prokázáno, že je správná.

292. Rozhodl-li přitom orgán provádějící šetření, že dotčenou informaci lze použít, což mu totiž umožňuje, jak jsem již uvedl, základní nařízení, otázkou zůstává, pokud jde o ostatní účastníky řízení, kteří se účastní šetření, zda takové použití může představovat zásah do jejich práva na obhajobu.

293. Za těchto podmínek, i když je sice pravda, že Soud formálně nepřekvalifikoval důvod uplatněný žalobkyněmi v řízení v prvním stupni, vycházející z porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení, však společnosti Niko Tube a NTRP nemohou Soudu vytýkat, že v bodech 133 až 135 napadeného rozsudku přezkoumal, zda použití důvěrných údajů uvedených v bodě 133 napadeného rozsudku Komisí, aniž u těchto údajů existují nedůvěrné výtahy, způsobilo porušení práva na obhajobu žalobkyň v řízení v prvním stupni. Podle mého názoru to bylo totiž předmětem přezkumu ve věci samé, který musel provést Soud v kontextu důvodu předloženého v řízení v prvním stupni.

294. Zatřetí společnosti Niko Tube a NTRP tvrdí, že Soud nemohl dospět k závěru, jak to učinil v bodě 135 napadeného rozsudku, že zpřístupnění nedůvěrných verzí odpovědi společnosti VMOG Spojené království na dotazník, odpovědi společnosti Productos Tubulares na dotazník k přípravě výběru vzorku a elektronické zprávy společnosti Dalmine ze dne 24. května 2006, týkající se společnosti Tenaris West Africa, žalobkyním v řízení v prvním stupni by v žádném případě nemohlo vést k jinému výsledku správního řízení.

295. V tomto ohledu je třeba především připomenout, že poté, co Soud označil výše uvedené dokumenty, které nebyly předmětem nedůvěrného výtahu, v bodě 134 napadeného rozsudku upřesnil, že v souladu s judikaturou může mít porušení práva na přístup k vyšetřovacímu spisu za následek úplnou či částečnou neplatnost sporného nařízení pouze v případě, že by zpřístupnění dotčených dokumentů mohlo, byť v omezené míře, vést k jinému výsledku správního řízení, pakliže by se o něj dotyčný podnik mohl v průběhu uvedeného řízení opřít.

296. Tento závěr není stižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení. Není ostatně předmětem výtek ze strany společností Niko Tube a NTRP.

297. Dále Soud za použití avizovaného přezkumu na projednávaný případ v bodě 135 napadeného rozsudku rozhodl, že „v projednávané věci žalobkyně [v řízení v prvním stupni] tvrdí, že tyto dokumenty potřebovaly k prokázání toho, že nezodpovězením dotazníku ze strany VMOG Spojené království, [Productos Tubulares][41] a Tenaris West Africa byla zkreslena analýza újmy. Avšak v bodech 101, 108 a 107 výše bylo konstatováno, že se Rada nedopustila žádného zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že nezodpovězení nebo nezohlednění odpovědí na dotazník Productos Tubulares, VMOG Spojené království a Tenaris West Africa nemělo vliv na zjištění újmy. Zpřístupnění nedůvěrných verzí odpovědi na dotazník VMOG Spojené království, odpovědi Productos Tubulares na dotazník k přípravě výběru vzorku a elektronické zprávy ze dne 24. května 2006 žalobkyním [v řízení v prvním stupni] by tudíž v žádném případě nemohlo vést k jinému výsledku správního řízení“.

298. Proti tomuto závěru přitom společnosti Niko Tube a NTRP ve svém vzájemném kasačním opravném prostředku pouze tvrdí, i když je nesporné, že se mohly seznámit se spornými dokumenty během řízení před Soudem, že je velmi pravděpodobné, že při sdělení relevantních informací včas by bylo možné přesně vypracovat argumenty a zvláště důkazy, které by mohly změnit výsledek a pouze kdyby tyto informace měly k dispozici, mohly by se rozhodnout, zda se vyjádří, či nikoli.

299. Tyto obecné úvahy nesplňují požadavek prokázání nesprávného právního posouzení, jehož se měl Soud při svém uvažování dopustit. Neobsahují ani nejmenší indicii o tom, že Soud zkreslil důkazy, takže bylo zjevné, že předání sporných dokumentů během správního řízení žalobkyním v řízení v prvním stupni by mohlo vést k jinému výsledku tohoto řízení, než ke kterému dospělo.

300. Začtvrté, je podle mého názoru třeba zamítnout část, podle níž měl Soud porušit právo na obhajobu společností Niko Tube a NTRP v bodech 132 a 135 napadeného rozsudku. První bod totiž pouze uvádí důvěrné dokumenty, u kterých byla zpracována nedůvěrná verze, a dokumenty, které předmětem takové verze nebyly. Dále pak, jak jsem již uvedl a jak společnosti Niko Tube a NTRP připustily v bodech 194 a 209 svého vzájemného kasačního opravného prostředku, mohly předložit vyjádření k dokumentům uvedeným v bodě 135 napadeného rozsudku v průběhu řízení před Soudem.

301. Ze všech těchto důvodů navrhuji zamítnout obě části druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku, jež vycházejí z nesprávných právních posouzení při přezkumu údajného porušení čl. 19 odst. 3 základního nařízení.

302. Vzájemný kasační opravný prostředek proto navrhuji zamítnout v plném rozsahu.

V – K žalobě před Soudem

303. V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora Evropské unie, zruší-li Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pakliže to dovoluje soudní řízení.

304. Podle mého názoru tomu tak v projednávané věci je.

305. Jak navrhuji v bodě 155 tohoto stanoviska, je třeba zrušit napadený rozsudek v rozsahu, ve kterém v něm bylo vyhověno šestému žalobnímu důvodu žalobkyň v řízení v prvním stupni vycházejícímu z porušení práva na obhajobu společnosti Niko Tube v části, v níž se týkal úpravy vývozní ceny uplatňované společností SEPCO v rámci transakcí týkajících se dutých profilů vyrobených společností Niko Tube na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

41 — Je třeba uvést, že napadený rozsudek chybně uvádí společnost Tubos Reunidos, výrobce Unie zahrnutého do vzorku, propojeného se společností Productos Tubulares. Tato chyba v psaní nebyla odhalena účastnicemi v řízení o kasačním opravném prostředku a nemá žádný následek.

306. Jak jsem totiž již uvedl, je podle mého názoru rozsudek Soudu stižen vadou spočívající v rozporném odůvodnění v rozsahu, v němž bylo v bodě 209 napadeného rozsudku v podstatě rozhodnuto, že společnost Niko Tube prokázala, že by tato společnost mohla uplatnit argumenty, které by mohly vést k jinému výsledku správního řízení, než ke kterému správní řízení dospělo, zatímco předtím, v bodě 188 uvedeného rozsudku, Soud stanovil, že Rada provedla spornou úpravu ve vztahu ke společnosti Niko Tube s přihlédnutím k uvedeným argumentům, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení.

307. V tomto ohledu stačí konstatovat, že se společnosti Niko Tube nepodařilo prokázat, že pokud by argumenty předložené v řízení v prvním stupni byly sděleny v rámci správního řízení, mohly by vést orgány k tomu, že by neprovedly úpravu provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

308. Za těchto podmínek je podle mého názoru třeba zamítnout šestý žalobní důvod v rozsahu, v němž se týká společnosti Niko Tube.

309. S ohledem na vše, co bylo uvedeno výše, proto navrhuji zamítnout žalobu v rozsahu, v němž se týká společnosti Niko Tube.

VI – K nákladům řízení

310. Podle článku 122 jednacího řádu, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

311. Podle čl. 69 odst. 2 tohoto řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 uvedeného řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 69 odst. 3 tohoto řádu může nicméně Soudní dvůr rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch, nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

312. S ohledem na analýzu, kterou jsem provedl, se domnívám, že – pokud jde o kasační opravný prostředek Rady (C-191/09), kterému je třeba částečně vyhovět ve vztahu ke společnosti Niko Tube, ale ve zbývající části zamítnout – by spravedlivé posouzení okolností projednávané věci mohlo vést k rozdělení nákladů v obou stupních následujícím způsobem, a sice uložit společnosti Niko Tube náhradu jedné třetiny nákladů řízení Rady vynaložených v průběhu řízení v obou stupních, přičemž Rada ponese jednu čtvrtinu nákladů řízení vynaložených společností NTRP.

313. Ve věci C-200/09, vzhledem k tomu, že Komise neměla ve věci úspěch, ale společnosti Niko Tube a NTRP rovněž neměly v rámci svého vzájemného kasačního opravného prostředku úspěch, navrhuji, aby každá z účastnic řízení nesla své náklady. Jelikož se Komise zúčastnila řízení před Soudem jako vedlejší účastnice, ponese rovněž vlastní náklady řízení vynaložené v prvním stupni.

VII – Závěry

314. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„1) Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 10. března 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada (T-249/06) se zrušuje v rozsahu, v němž, pokud jde o společnost Interpipe Niko Tube, zrušil článek 1 nařízení Rady (ES) č. 954/2006 ze dne 27. června 2006, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny, kterým se zrušují nařízení (ES) č. 2320/97 a (ES) č. 348/2000, kterým se ukončuje prozatímní přezkum a přezkum před pozbytím platnosti antidumpingových cel z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli, pocházejících mimo jiné z Ruska a Rumunska, a kterým se ukončují prozatímní přezkumy antidumpingových cel z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli, pocházejících mimo jiné z Ruska, Rumunska, Chorvatska a Ukrajiny.

2) Žaloba se zamítá v rozsahu, v němž se týká společnosti Interpipe Niko Tube.

3) Hlavní kasační opravný prostředek Rady Evropské unie se ve zbývající části zamítá.

4) Hlavní kasační opravný prostředek Evropské komise se zamítá.

5) Vzájemný kasační opravný prostředek společností Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP se zamítá.

6) Rada Evropské unie ponese dvě třetiny vlastních nákladů řízení a nahradí jednu čtvrtinu nákladů vynaložených společností Interpipe NTRP v řízení v obou stupních.

7) Společnost Interpipe Niko Tube nahradí jednu třetinu nákladů Rady Evropské unie a ponese vlastní náklady vynaložené v řízení v obou stupních.

8) Evropská komise ponese vlastní náklady v řízení v obou stupních.“